

Seznam příloh

Příloha 1 – 1. mezigenerační setkání

S: „*No, tak to je hezký.*“

Ž1: „*Devět!*“

Ž4: „*Osum!*“

S1: „*Tak to je pěkný.*“

Ž1: „*Osmdesát tři let.*“

S2: „*No, no. To už ... Vám ještě asi o rok.*“

S1: „*A mě taky.*“

Ž1: „*Vidíš, pánovi taky.*“

U: „*Tak jste vrstevníci.*“

S2: „*No, ano hodně pamatujeme, akorát máme sklerózu.*“

U: „*Vypadáte báječně.*“

S1: „*No, snažíme se. Tady se o nás se dobře starají, takže jsme tu spokojený.*“

S2: „*Skutečně.*“

S3: „*Tady je to perfektní.*“

„*Vy jste z Plzně, že jo?*“

U: „*Ano.*“

S1: „*No, já jsem z Kadaně od 3. února 1948 nastěhovanej ze Zlína v deseti letech.*“

U: „*Já zkusím ještě zavolat ostatním dětem, aby se k nám přidaly.*“

S1: „*Ano.*“

U: „*Aby nás tady nebylo málo.*“

Ž1: „*Tak si to hezky užij, jo.*“

U: „*Počkáme na dámy.*“

S1: „*To je mu tolik, co jsem se sem stěhoval do Plzně tenkrát v osmačtyřicátym.*“

Ž2: „*Paní učitelko.*“

U: „*Ano.*“

Ž6: „*Já mám malý dotaz, jestli mám ten papír vyplňovat tady při setkání.*“

U: „*Ne Ž6. Při tomto setkání spolu budeme jenom mluvit, budeš představovat sama sebe, ano?*“

Ž6: „*Aha.*“

U: „*Tak jo. Prosím vás, na toto setkání si ještě připravte papír, budete potřebovat papír, ano?*“

Ž7: „*Paní učitelko, já si to už připravila*“

U: „*Skvěle, jste všichni připraveni, výborně.*“

Ž1: „*Připraveno.*“

U: „*Perfektní, Ž1.*“

Ž5: „*Paní učitelko, nevadí, že to mám jenom takhle?*“

U: „*Nevadí.*“

Ž1: „*Paní učitelko!*“

U: „*Ano, Ž1.*“

Ž1: „*Já to, já si půjdu pro papír, jo?*“

U: „*Ano, počkáme.*“

Ž1: „*Jo dobře.*“

Ž4: „*Já budu psát na „tajito“, protože mamka mi to okopírovala asi desetkrát.*“

U: „*Tak a jak jste se dnes měly? Určitě výborně, vypadáte krásně všichni, usměvavě.*“

S1: „*No, tady je to opravdu, já říkám, kdybych se dostal omylem do nebe, tak se nebudu mít tak dobře, jako tady.*“

S2: „*Ale, to je opravdu pravda. No.*“

S1: „*Nic lepšího nevymyslíme. Ne, nic lepšího.*“

S1: „*A kdo by řek' něco jinýho, tak neví co říká.*“

S2: „*Ne. To víte, všude je lidskej faktor, no tak. Když je kafe studenější, tak řekne: Má bejt teplejší,*“

„*a tak dále, ale funguje to prostě perfektně.*“

S1: „*Jinak jsem tady třetím rokem, v tomhleto zařízení. v Lounech jsem sedmdesát let už.*“

S2: „*Já jsem tady 10 měsíců.*“

S1: „*A ve Zlíně jsem měl spolužačku, Novotnou to asi už nebudete....*“

U: „*To jméno znám.*“

S1: „*Jo. Byla fešanda, spolužačka, no.*“

DPS: „*Dobrý den.*“

U: „*Dobrý den.*“

U: „*Tak, já poprosím děti, aby si zapnuly kamery, abychom se všichni dobře viděli.*“

S1: „*To už je ta studentka?*“

U: „*Holky, kluci, zapněte si kamery.*“

DPS: „*To je paní učitelka.*“

Ž8: „*Paní učitelko?*“

U: „*Ano.*“

Ž8: „*Já, to, já někdy jsem přes notebook, a tam mi jde kamera a teď jsem na počítači, a mě nejde kamera, protože já, když si zapnu kameru, tak mi to tam ukazuje oranžový. Já si ji klidně zapnu a je to tady oranžový.*“

U: „*Ano, v pořádku. Ostatní si ji určitě zapnout mohou.*“

U: „*Tak, asi můžeme začít. Máme 14:02 hodin. Pár se nás tady připojilo, takže já vám děkuji, že jste se přidali na naše setkání, při kterém se budeme vzájemně seznamovat.*“

U: „*Už k nám došly dámy? Už tu máme dámy? Už jsme všichni?*“

DPS: *„Máme, ještě jedna určitě přijde a jedna je s otazníkem, ale už je na cestě.“*

U: *„Tak ještě počkáme, dobře. Ještě chvíličku počkáme.“*

S2: *„Ještě připravit papír, říkáte.“*

U: *„No tedy, také máte papír.“*

S1: *„No.“*

DPS: *„Prosím vás, máte taky papír a tužku? Papír mám pro vás taky připravený.“*

S3: *„Tak to je dobře, děkuji.“*

DPS: *„Táák. Já mám připravené tady pro vás, jo?“*

Ž2: *„Paní učitelko? Paní učitelko?“*

U: *„Ano, ...“*

Ž12: *„Jenom, že já jsem si to rozmyslela?“*

U: *„A chceš tady být nebo ne?“*

Ž12: *„Ne, nechci. Já jsem to včera zapoměla říct.“*

U: *„Dobře.“*

Ž12: *„Na shledanou.“*

U: *„Na shledanou.“*

Ž5: *„Paní učitelko.“*

U: *„....vidíme jenom rozmazaně, nevidíme tě dobře.“*

Ž5: *„Paní učitelko.“*

U: *„Ano Ž5“*

Ž5: *„Budeme hrát nějaký hry?“*

U: *„Určitě.“*

DPS: *„Jenom, paní Kudrnáčová, my jsme všichni, ale vy bohužel nás nevidíte, já nevím, jestli mi poradíte jestli to jde nějak ta kamera, aby měla širší záběr, asi nejde.“*

U: *„To asi ne, možná, když dáte ten notebook dál.“*

DPS: *„No, ale zase, abychom se slyšeli, hm.“*

U: *„Tak, můžete to zkusit.“*

DPS: *„To je jedno, my vás vidíme.“*

U: *„Zatím vás, zatím vás slyšíme velmi dobře.“*

DPS: *„A my vás vidíme. To je jedno. Dobrý, dobrý. Teď úplně nevím, co s tím provedu. To půjde.“*

U: *„Tak, my o vás víme. Zkuste ještě promluvit, jestli vás uslyšíme.“*

DPS: *„Zdravíme vás.“*

S1: *„Zdravíme.“*

U: *„Slyšíme, výborně. Dobrý den. Já vás také zdravím. Tak já vám moc děkuji, že jsme toto setkání mohli vůbec uskutečnit, že se konečně můžeme propojit, protože jak my, děti, tak asi i vy jste dlouho už sami doma zavření, můžete si povídat jen mezi sebou. Děti ani to ne, tak si teď užíváme konečně, když se scházíme alespoň v týdnu ve škole. Teď se můžeme vidět takhle přes internet i s vámi. Tak vás všechny moc zdravím. Moc vám děkuji, že jste se s námi přidali na online setkání. Tak na tomto setkání bychom si chtěli popovídat, budeme spolu i skládat z papíru. Složíme si takovou vlaštovku. Kubíčku, potichoučku. Děti už to znají určitě v praxi, tak nás zasvěť. Vybrala jsem vlaštovku právě proto, protože jsme všichni od sebe velmi daleko, tak symbolicky si ji složíme a hodíme si ji z okna tak, aby doletěla až k těm ostatním.“*

„Pro začátek bych si s vámi chtěla zahrát, ale jenom na dobrovolné bázi, prosím vás. Kdo bude chtít, tak se k nám může přidat, ano? Mám takové kolo dobré nálady, se kterým si zatočíme a vytočíme si nějaký úkol a ten úkol potom splníme. Děti už to kolo dobré nálady znají. Kdybyste se chtěli přidat i vy, určitě můžete nebo můžete být zatím jen pozorovatel.“

Ž1: *„Paní učitelko. Já, jo to je tamto, jak třeba musíte dát někomu pusu a tak?“*

U: *„Ano, to je ono“*

„Tak, na začátek, abychom odbourali trošičku bariéry, tak si připravte prstíky všichni nebo ruce a odpovíte na pár otázek, ano?“

„První otázka je. Jak jste se na setkání těšili nebo jak moc jste se na toto setkání těšili? Tak si ukážeme, jak moc jsme se těšili. Perfektní.“

„Další otázka, další otázka je. Jak dobře se dnes cítíte?“

S3: *„Dobře“*

U: *„To je skvělé. Výborně.“*

U: *„Poslední otázka. Jak moc, jak moc si chcete povídat?“*

U: *„Tak jo, tak jo. Tak to jsem moc ráda.“*

Ž1: *„Paní učitelko, já chci spíš hrát.“*

U: *„Hrát si chce .... , dobře. Tak jo.“*

„Tak já vám teď tedy něco nasdílím, budeme společně hledat rozdíly. Teď si to tu připravím. Doufám, že to všichni dobře uvidíte. Teď s námi vidíte i to, co děláme na online hodinách. Vidíme to dobře všichni?“

Ž1: *„Paní učitelko, už vidím první rozdíl.“*

Ž2: *„Já taky.“*

Ž3: *„Mohl bych říct jako první?“*

DPS: *„Ano, ten hořejší vidíme.“*

U: *„Ták výborně, budeme společně hledat rozdíly.“*

Ž8: *„Já jich tam vidím už několik.“*

DPS: *„Ten dolní obrázek nevidíme.“*

U: *„Nevidíte obrázek?“*

DPS: *„Dolní obrázek nevidíme celý.“*

Ž1: *„První rozdíl, druhý rozdíl, třetí rozdíl.“*

Ž4: *„Kubo, nemusíš to říkat.“*

Ž5: „Já jich vidím hodně, teda.“

U: „Může být?“

Ž1: „Paní učitelko.“

U: „Mohu to zkusit trošičku zmenšit.“

DPS: „Dobry, dobry.“

Ž1: „Paní učitelko.“

U: „Tak dobře.“

„Tak Ž5 se nám tedy hlásí, že chce nahlásit první rozdíl.“

Ž1: „Já už chci nahlásit všechny, co vidím.“

U: „Ž5, řekni nám jeden rozdíl, prosím.“

Ž1: „Ten pták, nebo ta co to je, co leze po tom stromě?“

S3: „Čáp. Dole nemá hnízdo, nesvíti tam slunce.“

Ž5: „Potom dole na tom stromě, nemá dole oříšek.“

U: „Oříšek tady je, ano, tady je a tady není. Výborně.“

Ž3: „Paní učitelko, můžu na další.“

U: „Ž2, můžeš.“

Ž3: „Ten čáp, na tý střеше, že je na druhý straně.“

U: „Ano. To jsem slyšela i od pána.“

Ž3: „Mohl bych ještě?“

U: „Tak, zkusíme ostatní Ž3, ano? Necháme prostor i pro ostatní.“

„Co dámy? Připojte se k nám?“

Ž1: „Paní učitelko, mohl bych prosím já?“

U: „Tak Ž6 chce další.“

Ž6: „Že ten“

U: „Ž1“

Ž1: „že ten krteček nemá dole lopatku.“

U: „Aha, lopatka nám tady chybí, dobře.“

Ž3: „Paní učitelko.“

DPS: „Tak, křčte, sluníčko“

S1: „Na dolním obrázku sluníčko“

U: „Sluníčko, ano, děkuji, děkuji.“

Ž3: „Hnízdo, hnízdo.“

Ž7: „Můžu na další prosím?“

Ž7: „Paní učitelko.“

U: „Ano.“

Ž7: „Můžu?“

U: „Ano.“

Ž7: „Ten ptáček, on nemá hnízdo na tom obrázku dole, takže to je rozdíl.“

U: „Dobře, tak a tímto jsme splnili úkol a našli jsme všech pět rozdílů.“

Ž1: „Paní učitelko, já bych to, mohl bych něco říct. Kdybych to mohl říkat jenom já, protože jsem je našel hned, jak jste to nasdílela, tak jsem je tam viděl.“

U: „To je jasné, protože jste všichni šikovní přeci a máte vytrénovaná očička. Tak já vám tedy teď nasdílím takový, takové kolo dobré nálady. Pokud budete chtít, určitě se k nám můžete přidat.“

„Děti, domluvíme se, že nebudeme vykřikovat. Já vás budu vyvolávat postupně, ano? Pokud se někdo nebude chtít zúčastnit, tak to řekne, jo?“

Ž1: „Paní učitelko, já asi nebudu chtít.“

U: „Ž1, ty nechceš kolo dobré nálady?“

Ž1: „Ne.“

U: „Dobře.“

Ž1: „Možná se přidám, ale to ještě nevím.“

U: „Dobře, tak jo. Tak Ž4 zatočíme ti kolem dobré nálady?“

Ž1: „Ano.“

U: „Dobře. Tak já ti zatočím.“

S1: „Udělej opičku.“

U: „Tak, Ž4 udělej nám opičku. Táák, udělej nám opičku.“

„Táák máme tady opičku.“

Ž1: „Tak já se připojím.“

U: „Dobře. Tak Ž6. Jseš tam?“

Ž6: „Ano.“

U: „Výborně, zatočíme si.“

„ Tak Ž6, řekni nějaký jazykolam. Znáš nějaký?“

Ž6: „Třistatřicettři stříbrných stříkaček, stříkalo přes třistatřicettři stříbrných střech.“

U: „No, perfektní, skvělé.“

Ž4: „Paní učitelko,“

U: „Ž4, chceš si také zahrát?“

Ž4: „Chci taky.“

U: „Ž4, můžeme?“

Ž4: „Ano.“

U: „Ták, Ž4 udělal opičku.“

„Tak, teď se zeptáme našich hostů. Chcete se k nám také přidat?“

DPS: „Ano.“

U: „*Chcete. Dobře, tak já vám tedy teď zatočím také. Můžete si to rozmyslet, jo? Jestli to budete chtít. Tak někdo má říct jazykolam.*“

S1: „*Já rád játra, ty rád játra.*“

S3: „*Befelemepeseveze.*“

U: „*Skvělé, děkujeme.*“

„*Tak zatočíme ještě.*“

Ž2: „*Paní učitelko.*“

U: „*Táák. Máte dát nebo poslat někomu pusinku.*“

S3: „*Už jsme poslali.*“

U: „*Ještě mám točit pro vás? Chcete ještě?*“

S3: „*Ještě můžete.*“

U: „*Dobře, tak zatočíme.*“

„*Někdo, prosím, předved'te kohouta.*“

S2: „*Tak kykyryký.*“

S1: „*Taky už kokrhám.*“

U: „*Zkusíme ještě jednou? Tak ještě jednou.*“

„*Máte u sebe zrcadlo?*“

S3: „*Nemáme, ale usmíváme se.*“

U: „*Tak se usmějte alespoň, táák, perfektní.*“

Ž4: „*Paní učitelko.*“

U: „*Ž4 ano?*“

Ž4: „*Mohla byste mi ještě jednou zatočit? Já bych chtěl udělat klokana.*“

U: „*Ted' ne Ž4, musíme vzít i jiné děti. Jo? Tak Ž8. Chceš zatočit?*“

Ž2: „*Já bych chtěla říct nějaký jazykolam?*“

U: „Tak Ž2 nemluví.“

„Ž5, můžu ti zatočit?“

Ž5: „Ano.“

U: „Tak Ž5, Jdi k oknu a zamávej ven.“

Ž2: „Paní učitelko. Mohla bych já, prosím?“

U: „Za chvíli, ano? Teď bude Ž3 a po Ž3 půjdeš ty Ž2. Tak Ž3 můžeme?“

Ž3: „Ano.“

U: „Ž3, někoho obejmí.“

Ž3: „Takže já musím do obývacího.“

U: „Tak běž do obývacího někoho obejmout.“

Ž1: „Paní učitelko?“

U: „Ano Ž1.“

Ž6: „Ž4 už byla.“

U: „Jo?“

Ž1: „Ž4 Nebo ne?“

U: „Tak, teď točíme pro Ž4.“

Ž1: „Paní učitelko, vždyť Ž4 dělala opici.“

U: „Nojo. Tak Ž4. Namaluj na papír srdíčko a někomu ho dej.“

Ž1: „Paní učitelko?“

U: „Ano, Ž1.“

Ž1: „Můžu taky mít druhý zatočení jako Ž4?“

U: „Jo, za chvíli. Ano?“

„Ž10, chceš si zatočit také? Ž10! Tak točíme pro Ž10.“

„Tak Ž10, máš najít kolem sebe něco dřevěného. Tááák.“

„Ještě s námi nemluvil Ž9. Ž9! Chceš se přidat?“

Ž7: „Paní učitelko, já jsem ještě nemluvila.“

U: „Tak dobře, Ž7.“

Ž1: „Ž7 už mluvila.“

Ž7: „I ne, já jsem ještě ne to, nemluvila“

U: „Ž7, namaluj na papír srdíčko a někomu ho dej.“

„Tak, je někdo, kdo ještě nebyl?“

Ž1: „Já bych chtěl podruhé.“

U: „už vidíme srdíčko, skvěle.“

„Tak jo, takže Ž1 chce ještě jednou otočit, tak naposledy si zatočíme. Tak Ž1, běž prosím k oknu a zamávej ven.“

„Tak já vám moc děkuji. Trošičku jsem si zahráli, uvolnili a teď si zkusíme společně složit tu vlaštovku? Jdeme na to?“

Ž1: „Paní učitelko, ale já nevím, jak se to skládá.“

U: „Ž1, ty budeš potichu, zamkni si pusinku. Tak já vám budu radit, ano?“

DPS: „Tak, kdo chce skládat? Budeme skládat.“

U: „Já vám budu radit. Určitě vám někdo pomůže.“

S2: „Už můžu začít?“

DPS: „Ještě nám poradí. Tak se zeptejte, jestli už můžete začít.“

S3: „My už jsme to taky dělali.“

Ž7: „Paní učitelko, já už mám to srdíčko.“

U: „Děkujeme, Ž7.“

„Tak já se omlouvám, že jsem se na chvíli musela odmlčet, protože nám tady zvonilo ve škole, tak abych nás nerušila.“

„Tak, prosím vás, na vlaštovku, nemusíte se bát, určitě vám budu radit.“

„Papír si přehneme podélně, ano? Podélně si papír přehneme.“

Ž4: „Paní učitelko, já si tady papír musím vzít.“

S1: „Tak“

U: „Přeložíme si papír podélně.“

Ž5: „Máme to.“

Ž8: „Paní učitelko, ještě jednou. Já jsem tady nebyla.“

U: „Tak, takhle podélně si přehneme papír. Tak, teď si složíme rohy dovnitř, na tu polovinu si složíme rohy.“

Ž8: „Jako takhle, paní učitelko?“

U: „Tak, vezmeme roh a ohneme ho doprostřed.“

Ž8: „Vy to máte rozložený?“

U: „Ták, takhle.“

Ž8: „Paní učitelko?“

U: „Ano.“

Ž8: „Vy to máte rozložený?“

U: „Ano, rozložíme a složíme si rohy doprostřed.“

Ž8: „Dva nebo jeden?“

U: „Tak, určitě dva. Budou vedle sebe. Takhle složené. Takový domeček z toho postavíme.“

S3: „Ježíšmarjá, chudáci kantorů.“

U: „Tak, takový domeček si postavíme.“

DPS: „Tak zavoláme, že už máme.“

S3: „Už máme.“

U: „Máme, skvělé.“

„Tak, to, co jsme přehnuli, přehneme ještě jednou, takhle. Uděláme takovou užší špičku.“

Ž1: „*Takhle? Já jsem neviděl.*“

U: „*Tak a přeložíme. Ještě jednou.*“

Ž1: „*Paní učitelko, takhle?*“

U: „*Ž1, nevidím tam. Ž1, bude to vypadat takhle, ano?*“

Ž1: „*Jak? Já nevím.*“

U: „*Tak, to máte teď.*“

Ž1: „*Mám to.*“

Ž1: „*Moment*“

U: „*A přeložíme ještě jednou.*“

„*Určitě počkáme, nebojte se. Skvěle. Ano Ž4, výborně.*“

Ž4: „*Tak, uhladím.*“

Ž9: „*Paní učitelko, takhle?*“

U: „*Výborně, Ž9.*“

„*A aby ta vlaštovka vypadala takhle, tak se na ní podíváme zespoda, koukněte se zespoda na tu vlaštovku a ohněte si tu vlaštovku zhruba centimetr až dva od kraje, ano?*“

Ž2: „*Mě to nejde centimetr až dva od kraje.*“

U: „*Ž2, prostě někde to ohni. Nemusíš to měřit. Nemusíš to mít přesně.*“

Ž2: „*Takhle?*“

U: „*Asi ano, Ž2. Takový sklad by tam měl být.*“

Ž2: „*No, tak to je, ale je to... Můžu si tady udělat takhle zobáček?*“

U: „*Můžeš, můžeš, určitě.*“

Ž2: „*Ale aby mi to drželo.*“

U: „*podle své vlastní fantazie*“

Ž5: „*já nevím jak*“

Ž5: „jó, teď už mám“

„A můžeme si tady udělat takový křídla?“

U: „Určitě.“

„Tak, tu vlaštovku, ještě ji můžete zahrnout takhle, boky.“

Ž7: „To není vidět.“

Ž10: „Solidní, jak lita.“

U: „Ž7, jestli ti to nejde podle návodu, klidně si ji slož podle svého.“

Ž5: „Paní učitelko, já to mám takový.“

U: „Máš ji krásnou.“

Ž7: „Ale, vy ji máte jinou?“

S2: „Je jiná.“

Ž1: „Paní učitelko, mohl bych jít za mamkou?“

U: „Můžeš, určitě.“

„Tak, šla vám složit vlaštovka?“

Ž8: „Ne“

Ž8: „Takhle?“

U: „Ano Ž8, krásná. Výborně.“

„Tak, kdo má tu vlaštovku, může si na ní napsat nějaký vzkaz, nějaký pozdrav, který by ostatním poslal a může si jí hodit z okna.“

„Tak, už tam letí. Já taky posílám. Odletěla.“

Ž2: „Paní učitelko, já už jí teď házím z okna.“

U: „Tak, můžeš jí hodit Ž2.“

S3: „Říkám, nevím, jestli to není vlaštovka nebo netopýr.“

S1: „Vojta, mě se líbí ty jeho myší uši. To vypadá jako myška, že to bude. Když takhle ukazují ty zvířata, tak co jich je v těch jeskyních všelijakejch na tom.“

Ž3: „Paní učitelko, já jsem napsala AHOJ.“

U: „Výborně, tak ji můžeš hodit z okna, Ž3.“

Ž1: „Paní učitelko.“

U: „Potom je nezapomeňte sebrat. Ano?“

U: „Krásná Ž1, krásná.“

Ž8: „Paní učitelko, to asi nepůjde, ale dá se hodit z okna na dvůr.“

Ž8: „Paní učitelko.“

U: „Jo, už vidíme, jak letí u Ž10“

„Ž10, hlavně, ať ti nepadne notebook.“

Ž1: „můžeš vlaštovku hodit z okna, jestli chceš a potom ...“

Ž1: „Ano chci, já se zeptám táty.“

Ž5: „Paní učitelko, ta moje vlaštovka moc neletěla, protože nevypadala úplně nejlíp. Byla celá zkroucená. Tak já jsem jí vypustila jako první.“

U: „Tak jo, tak já jsem Vám dala takový papír, na který jste se měli představit a mluvit o sobě. Chcete někdo mluvit o tom, kde bydlíte?“

„A vidíme i malého brášku.“

Ž2: „chceš se představit nebo někdo jiný?“

Ž2: „Jo paní učitelko, ale já nemám ten papír, můžu jenom říkat pár věcí.“

U: „Tak Ž2, já ti to tady takhle nasdílím, kdybys chtěla. Jo? Tak, chtěla jsem po vás, abyste řekli vaše jméno, odkud pocházíte, co jste od setkání očekávali a jestli vám vyhovuje. Čím byste jednou chtěli být? A jestli vám vyhovuje škola, když se učíme na dálku přes počítač? Distančně a nebo jestli vám vyhovuje více, když sedíte ve škole a učíte se ve škole. Ano?“

„Tak Ž2, můžeš.“

Ž2: „Dobře. Jmenuju se Ž2, pocházím z Chomutova a naše číslo je 111. Od setkání očekávám, že se dobře pobavíme. A mé zážitky ze školy, to jsou“

Ž2: *„Paní učitelko.“*

U: *„Ano“*

Ž2: *„jak byli třeba ty čerti u nás, jak byl čert, Mikuláš a andělé a taky ještě to je hodně věcí.“*

U: *„Čím bys chtěla jednou být Ž2?“*

Ž4: *„Já bych chtěla být paní učitelka ve školce, protože mě připadají strašně roztomilý malý děti, prostě mám ráda malý děti.“*

U: *„Tak děkuji, skvěle.“*

Ž1: *„Mohl bych S1.“*

U: *„Ž1 , určitě můžeš.“*

Ž1: *„Jméno Ž1. Odkud pocházíš? Pocházím z Chomutova . Co očekáváš od setkání? Hodně povídání a chtěl bych být pyrotechnik.“*

S1: *„Nó, pane jo.“*

U: *„Tak to je hodně zajímavé povolání Ž1. Tak ti budeme držet palce. Tak a ještě jaká výuka ti vyhovuje? Když se vidíme takhle přes počítač a nebo když jste ve škole?“*

Ž1: *„No tak, já nevím, podle toho, jak to mám porovnat. Ve škole vidím kamarády a je to delší. Na počítači taky vidím kamarády, ale je to kratší. Ale zase na počítači se to může sekat a tajito a zase když je to ve škole, tak se to nemůže sekat, protože se vidíme.“*

U: *„Dobře, tak děkujeme.“*

Ž1: *„Škola mi víc vyhovuje.“*

U: *„Škola ti více vyhovuje. Dobře, děkuji Ž1.“*

Ž2: *„Můžu taky ještě říct, jestli mi víc vyhovuje víc výuka? Já jsem to přečetla.“*

U: *„Určitě, můžeš.“*

Ž2: *„Asi ve škole, protože prostě telefon se mi hodně seká, potom mi tam nefunguje mikrofon.....“*

„neslyším vás a je toho dost a hlavně kvůli kamarádům.“

U: „*Tak já bych chtěla teď jestli se k nám přidá někdo z naší návštěvy tady. Chtěli byste o sobě hovořit? Abychom vás trochu poznali.*“

S3: „*Tak třeba já.*“

U: „*Jo, děkuju.*“

S3: „*Já se jmenuju Anna, pocházím ze Zlína, teď jsem tady v domově. Byla jsem... Nevěděla jsem, co mám očekávat, byla jsem spíš zvědavá a teď jsem tedy zděšená. Paní učitelko, máte můj velikánský obdiv za řízení učení online. Já jsem v mládí chtěla být učitelkou, učila jsem se dobře a chtěla jsem být učitelkou a učitelkou jsem se taky stala.*“

U: „*Hm, a kde jste učila? Na základní škole?*“

S3: „*Na základní škole jsem učila přírodopis, zeměpis. Zezačátku jsem učila na 1. stupni, pak jsem si dodělala dálkově přírodopis, zeměpis a pak jsem taky 17 let učila na zvláštní škole. Tam mě to šlo nejlíp.*“

U: „*Takže bohatá kariéra.*“

S3: „*Ano.*“

U: „*Děkuju.*“

„*Tak někdo z dětí zase. Budeme se střídat? Chtěl by někdo z dětí o sobě hovořit?*“

„*Ž7 ?! Ž7 moc ti nerozumíme. Haló?*“

Ž7: „*Jmenuji se Ž7*“

U: „*Tak Ž7 prosím, zapni si kameru, abychom tě viděli. Ano? Ž7 prosím, zapni si kameru.*“

„*Ták, skvěle.*“

Ž7: „*od setkání očekávám, že se poznám s novými lidmi.*“

U: „*Tak, čím bys chtěla být? Zlatíčko, my ti teď vůbec nerozumíme, tak to zkusíme nechat za chvíličku, třeba se ten signál trošičku vzpamatuje. Jo. Chvíličku to necháme. Ták. Technika nás občas trošičku zlobí, ale to nevadí. Snad se to vylepší časem. Tak, někdo jiný, chtěl by o sobě mluvit?*“

„*Ž8 ?! Ž8 ?!*“

Ž8: „Dobře.“

U: „Zapni si prosím kameru Ž8. Ano?“

Ž8: „Já se jmenuji Ž8. Pocházím z Chomutova, číslo domu máme 222. Škola mi vyhovuje asi když jsme ve škole.“

U: „A proč?“

Ž8: „Protože Vás ráda slyším a mám tam kamarády a ...“

U: „A čím bys chtěla jednou být Ž8?“

Ž8: „Ještě si nejsem jistá, ale nejspíš bych chtěla být zahradnicí“

U: „Tak, děkuji Ž8.“

S3: „A jenom takhle se učeť.“

S2: „To musí bejt hrozný.“

S3: „Strašný“

S3: „To musí bejt neskutečně ....tady ten první stupeň“

U: „Já bych, jestli můžu poprosit zase někoho z návštěvníků, aby se nám prosím vás představil.“

DSP: „Můžeme tedy mluvit? Nebo...?“

U: „Určitě“

DPS: „Někoho slyšíme poměrně nahlas. Možná tatínka nějakého.“

S2: „Tak já se jmenuju S2 chodil jsem do Chmelařské školy Louny , to byla jediná škola v Evropě, chmelařská, kterou potom zrušili. No, a pak jsem zůstal v zemědělství celej život.“

U: „Hm, děkuji. A byl jste spokojený?“

S2: „Dělal jsem od základních funkcí až po ředitele podniku potom. Takže jste profese trošičku střídal, nebo záměrně.“

S3: „Jak jsi byl spokojenej?“

S2: „Zjišťuju, že jsem byl velmi spokojenej, i když jsem celej život na to nadával.“

U: „Dobře.“

S2: „To už tak je. No, a navštívil jsem spousty zemí.“

U: „Hm“

S2: „V Americe, v Evropě.“

U: „Cestoval jste hodně tedy?“

S2: „Jo.“

U: „A kde se vám líbilo nejvíce?“

S2: „Tady v Čechách.“

U: „Jo. Tak to jo.“

S2: „Všude dobře, doma nejlíp.“

S3: „V cizině jste byl služebně nebo ....?“

S2: „Je to všude velice zajímavý, to určitě, no ale hold, člověk je zvyklý tam, kde se narodil a kde vyrůstal a tak dále, že jo. Ovšem toto, co teď říkám, na tom.. vlastně člověk zjistí až tak nějak s odstupem ke konci života.“

U: „Děkuju.“

S3: „To jste byl služebně nebo soukromě?“

S2: „No.“

DPS: „Jako turista nebo služebně?“

S2: „Já nevím, jak bych vám to řekl. Já jsem spolupracoval s jednou americkou firmou, Hop se to jmenuje.... No od roku 76. Ovšem samozřejmě, to jsem tady nemoh říkat, že jo. No, za to by bylo pár let. A mám na to samozřejmě papír, že ... kterej jsem si přivez' z Ameriky až teď teda po revoluci. Já jsem v Americe byl poprvně osmedesát..... počkejte osmdesátýmosmým. No, voni mysleli, že tam zůstanu, no. A možná, že vám něco taky říká slovo asanace a jsem se vrátil. Tady jsem měl ženu a tříletýho kluka. Tak za co bych stál?“

S3: „Tak to je jasný.“

S2: „No, ovšem, byla to obrovská zkušenost, víte. Já měl taky radost v osmdesátýmdevátým jo, to určitě, to bylo to... ale jsem velice a velice zklamanej.“

S3: „Jako všichni.“

S1: „Nejste sám.“

S2: „Jo.“

S2: „Demokracie je krásná věc, ale to není... Demokracie nevznikne... nebo i když člověk prostě vnímá a pracuje se na ní, tak nevznikne za jednu generaci.“

S1: „tak.“

S2: „No a já už..... Taky jsem byl v Severní Africe, ty přístavy tam.... Hula hula

..... ten hřbitov. Tam jsem pochopil, co to je ..... teda, jo.

to byl velitel západních vojsk, se poklonil a poděkoval všem vojákům, to zdůrazňuju, německejm všem.“

S2: „Všem vojákům.“

S1: „A to je, to je něco úžasnýho.“

DPS: „Ještě máme mluvit?“

U: „Můžete, klidně můžete, určitě.“

DPS: „Děti už nás asi neposlouchají.“

U: „Poslouchají, nebojte se. Posloucháte děti? Zapněte si kamery. My vás nevidíme.“

Ž1: „Posloucháme.“

S1: „Tak to je dobře.“

Ž6: „Jsme tu.“

S1: „Tak, teď se budu hlásit já, tedy Ludvík Nový. Narozený v roce 1938, takže letos mi bude už 83 let. Narodil jsem se ve Plzni. Ve Plzni nás ve čtyřicátýmosemém roce osvobodili Američané. Ve škole jsme pak museli psát jako Rusové převlečení do amerických uniforem. Mluvili anglicky. To už jsme jako děti taky poznali na nich. Pak jsem vystudoval elektrotechnickou průmyslovku, takže jsem potom dělal televizního opraváře 25 let, to

začínala černobílá a v roce 53 barevná a pak ... a končil jsem v roce 85 co by opravář, 25 let jsem to dělal tu práci, no. 30 lidí se tam vystřídalo, protože ne každé se tam dokázal udržet, protože to bylo náročný. Pak jsme se učili za pochodu, přicházely nové a nové typy televizorů i z různých zemí NDR, Polsko, Bulharsko, Maďarsko ... tak podobně. Měli jsme rádi český televize, neměli jsme rádi ruský, měli techniku, my jsme říkali, jako od sekery, no jiné národ, prostě. No, co ještě. Pak jsem přešel do kasárek v roce 1. července osmdesát pět, tam jsem byl do 1. července devadesát osm, pak jsem šel do důchodu a bylo mi 58 let, takže já už jsem 22 let teďko v důchodu. A mě, když vždycky někdo řek, že už je 18 let, tak jsem si říkal, já to v životě já se nedožiju tolik let v důchodu. A teď už jsem 22. A tady jsem spokojenej, jsem tady od 19. prosince 2018 a moc se mi tu líbí. Jsou tu hodný sestřičky, hodný klienti, klientky, prostě bezvadný. Doporučuju všem, až budete v důchodu, tak jděte sem. Budete spokojený jako já. Opravdu.“

„Pocházím..... Měl jsem čtyři sourozence My jsme byli čtyři kluci v rodině, táta, máma a čtyři kluci. Táta byl vystudovanej inženýr geometr, maminka měla ekonomickou školu, tenkrát hospodářskou, taky se tam učili ten těsnopis právě, jak jsme o tom mluvili včera a můj starší bratr vystudoval jednak gymnázium v Plzni s červeným diplomem, pak šel na vysokou školu stavební do Prahy, končil s červeným diplomem, ale během studia navštívil ministerstvo, ministerstvo dopravy. Tam si ho tak oblíbili, že po skončení studia tam nastoupil a byl zajímavěj, my jsme tam za ním přijeli s rodičemi a my jsem na vrátnici říkali ing. Josef Veselý, tak oni říkali. Kterej? Tady jsou čtyři. Taková zajímavost taky.“

„Druhej bratr vystudoval plzeňskou stavební školu s panem... jak se jmenoval... teď ještě taky dělal.....no , já jsem totiž z dvojčat... já jsem starší a druhej byl mladší, mladší a ten udělal taky tady maturitu gymnázia – jedenáctiletku v tu dobu a pak šel do Domažlic na nástavbu dvouletou elektrotechnickou v roce 57, v tu dobu řádila asijská chřipka a obrna, kde asi tu diagnózu zaměnili, že má asi obrnu, tak ho na to léčili, ale měl zápal plic, takže v mládí v 19ti letech odešel ze života. No a i já jsem to potom.... Už jsem taky vdovec 21 let jsem měl taky manželku, jinou jsem nesnažil najít, protože se ženskýma je akorát starosti a problémy, takže ... Jsem tady , no a žiju na pokoji sám a jsem spokojenej, protože samota mi jako nevadí. Jsem taky současně radioamatér. To jsem zapomněl podotknout, od roku 56 už a radioklub tady byl založený a mohl vysílat od 1. prosince 1967, takže už to bude přes 50

let. Už to taky upadá, radioamatérství, protože se přechází taky na digitální techniku z té analogový. No, ale já má takových vzpomínek třeba, když do ... letěli 20 hodin do Brazílie, tam je bývalý kapitán námořní lodě nákladový, rozváželi ropu, uhlí, pšenici a bydlí tam kousek od toho města. Pochází z Brooklinu. Naříkal posledně, že tam mají sucho, v Brazílii. Je už taky očkovanej. COVID tamější brazilskou vakcínou, takže už má taky certifikát. No, já už jsem taky očkovanej dvakrát. Takže se můžeme těšit, že budeme zdraví a veselí.“

S2: „Děkujeme“

U: „Doufejme.“

Ž1: “Můžu se na něco zeptat?“

S1: „Ano, ano, jistě.“

Ž1: „Zažil jste 2. světovou válku?“

S1: „Tu jsem zažil ve Plzni, protože já jsem se narodil v roce 38 na konci a v 39 začínala válka, takže my jsme ve Plzni prožili celou válku. Táta sice tajně poslouchal Londýn, za což bylo prakticky trest smrti. Byly, houkaly sirény, když přelétávaly anglo-americké svazy nad námi. Nevědělo se, co se bude dít, budou bombardovat, nebudou, tak jsme šli do sklepa dycky a tam jak byla taková místnost na praní prádla, byl tam velikej kotel, na kterým se vařilo hromadný jídlo, protože to byl činžák v Plzni barák. Tak ve sklepě, kdyby to náhodou se sesypal ten barák, tak abysme alespoň něco měli. No bylo to hrůza, děs. Na konci války jsme už spali oblečený, protože jsme slyšeli to dunění těch děl americký armády, co se přibližovala do Plzvě. Bylo to 5. května.“

„První jel tank, za ním jel potom jeep otevřenej, a oni se nám právě usadili v Husově ulici 586, a přes ulici byl park a oni se v tom parku zabydleli. Taky nám jako dětem. My jsme.... Mě v tu dobu bylo sedm let, tak nějak, nám dali i poslechnout, to tam mluvili typicky anglicky v těch sluchátkách. Chtěli po nás sůl, přinesli jsem od maminky sůl v celofánu, tenkrát ještě nebylo PVC, ale dali nám i čokoládu, žvejkačky, bonbóny. Po válce se tam potom prodávaly tzv. ungra, to byly ty svačinky. Pamatuju, tam byly párky s fazolema. Prodával tam pan Rát, soukromník ještě v tu dobu. Prostě se chovali velice slušně a byli velice hodný, dokonce mamince pomáhali, myslím do Kladna, něco převézt a vojáci opatrovali maminku, což se na

rozdíl od těch ruských vojáků, tam to bylo úplně něco jiného. Takže se ještě můžeš zeptat, jestli něco potřebuješ.“

Ž1: „Ano, ještě jednu otázku.“

S1: „Ano“

Ž1: „Co jste dělali jako první, když jste se dozvěděli, že je druhá světová válka?“

S1: „No, já jsem v tu dobu byl tak ještě hodně malej. Já jsem se teprve narodil jako, takže jsem to nevnímал, až tak nějak později. Víм, že tatínek se o maminku strašně bál po celou dobu jako všichni. Tatínek dělal v kanceláři 56,40 nerozumím tam nějakýho Němce a tam a na konci války museli potom do školy. Škola byla zvlášť chlapecká a dívčí. My jsme ještě jako děti musely mít ruce za zády v tu dobu..... A tatínek byl pak nasazen nějakým Němcem a potom šel taky do té školy hlídat Němce s puškou..... a pamatuju, jak se táhly vozy Němců tažených koňma s plachtou, jo a táhly na západ naproti Američanům. Nechtěli upadnout do zajetí.“

Ž1: „A ještě mám jednu otázku.“

S1: „Teď jsem nerozuměl.“

DPS: „Že má ještě jednu otázku.“

S1: „Ano, můžeš.“

Ž1: „Kolik vám bylo, když skončila 2. světová válka?“

S1: „Šel jsem do školy potom za rok, takže šest sedm roků mě bylo a měli jsme tam paní učitelku Novotnou, která měla manžela antifašistu, který říkal, že Němci uměj akorát škodit. Chtěli nás tam jako prostě nějakějma těma otrávit nějakějma těma .... a naštěstí tam ty antifašisti prohodili ty bedničky a v těch byly náboje a oni potom zjistili, že už by to nestihli, ty Němci, takže jsme zůstali naživu, jinak nás tam otrávnili ještě. No, zažil jsem Hitlerjugend, to byla mládež a ty tenkrát, když u Staligradu byla ta bitva, byla tam veliká zima, tak se dělala sbírka všelijakých oblečení, těch šál, rukavice, šály a totdlesto a ty Hitlerjugends měli

takovej vozejk a každá domácnost musela něco dát, aby se to poslalo tam na tu frontu do Ruska těm Němcům. Měli takhle pásku a měli tam hákenkrajc“

Ž1: „A ještě mám otázku. Poslední.“

S1: „Můžeš.“

Ž1: „Doporučoval byste mi bejt v 2. světové válce nebo ne?“

S1: „Ani náhodou. To je utrpení a každou chvíli o život. A co ty lidi zkusili v koncentračních táborech a ty, co byli doma“

S3: „tak měli zase věčnej strach.“

S1: „Ano“

Ž1: „A ještě jednu otázku mám.“

U: „Tak Ž5, ještě se hlásí Ž1. No tak se zeptej tedy na poslední otázku.“

Ž1: „Já se chci zeptat. Tady u nás ve vesnici v Karlově je tankovka. Já jsem se chtěl zeptat, jestli jste náhodou v Karlově nebyl, jestli jste nebyl, to na tankovce nebo s tankama třeba nebo tak.“

DPS: „Jestli jste se byl podívat na tom tankodromu, to myslí asi. Jestli jste byl tam.“

S1: „Aha. Už je to několik let, jezdil jsem tam na kole. A na ten tankodrom, tak původně ještě, v roce 48 byla vodárnička, to ještě nebylo zabraný vojákama, až někdy v padesátých letech, takže jsme tam.... a tam byl i natočený ten film Tankový prapor. A jeden major z kasáren, Josef Černý se jmenoval, ten byl ze Slovenska ještě člověk, tak pan režisér ho tam dal a je tam v záběru.“

U: „Ještě Ž5 se hlásil, Ž5, chceš něco?!“

Ž5: „Ano. Já se chci taky zeptat.“

U: „Ž5, nerozuměli jsme.“

DPS: „Nerozuměli“

Ž5: „Jenom, že jsem to teďka zapomněl, tak až si vzpomenu, tak řeknu.“

U: „Dobře, tak Ž5 to zapomněl teď. Tak, až si vzpomene, tak se zeptá.“

„ Tak, moc Vám děkuju. “

S1: „ Velice jste nás překvapili. Aspoň mě, náplní vašich otázek, děcka. To jsem nečekal teda, skutečně. Moc, moc jsem rád, že jsem dneska tady. Páč to byla skutečně od Vás ... je vidět, že máte zájem o takový věci 76 let starý nebo 80. “

Ž1: „ Já mám rád.... Já mám celkově rád tanky a různý bojový letadla a tadyto “

S1: „ Já jsem byl v kasárnech a tam se opravovaly tanky, úplně se rozbily na padrt', jak se říká česky... všechno se to tam... byl tam dokonce pan Nový , tam se opravovaly tanky a BVP – bojová vozidla pěchoty – byl ruskej výrobek. “

Ž1: „ Ano a věděl jste, že když byl Hitler, tak tam byl ještě před 2. světovou válkou a tam se vyráběly munice do tanků spojky do tanků a střelný rakety a tadyto “

Ž5: „ Ž1, já ti něco řeknu. “

Ž1: „ No. “

Ž5: „ Už jsem si na to i vzpomněl. Moje babička, tý bude tedko 90. “

Ž1: „ Co? “

Ž5: „ Že mojí babičce tedka bude 90. “

U: „ Hm “

Ž5: „ A zažila 2. světovou. “

DPS: „ Babičce je 90. “

S3: „ Aha, aha. “

Ž8: „ Mojí babičce je taky 90 a ted' jí bude 91 v červnu nebo červenci. “

Ž10: „ A moje babička, která chodila do Domova důchodců, kde jste ted' vy, tak ta bohužel zemřela. “

Ž4: „ A kolik jí mělo bejt? “

Ž10: „ ... kolik jí bylo? Tak asi 89 nebo nějak tak, já si to moc nepamatuju. Já si pamatuju jenom, když jsem byla na jejích 82. narozeninách. “

S2: „ V kterým domově byla? “

DPS: „Tady“

S2: „tady v Lounech. Jo?“

U: „Já tedy ukončím teď asi otázky, jestli už nikdo nemá otázku. Jestli by mohla nějaká dáma zase?“

Ž1: „Paní učitelko.“

Ž1: „Paní učitelko. Já mám ještě, já bych chtěl ještě říct ...“

„Paní učitelko.“

U: „Ano, ano Jiříku.“

Ž1: „Já bych ještě chtěl říct pánovi něco.“

U: „Hm, můžeš, určitě.“

Ž1: „Tak já to najdu.“

U: „Tak Ž1, za chvíli ano. Zatím si to najdi.“

Ž1: „Už to mám.“

U: „No dobře, tak jo.“

Ž1: „Já to ukážu, nevím, jestli to uvidíte. Ale já jsem ve škole, když jsme měli normální výuku, tak jsem měl takovejhle katalog.“

U: „Ano“

Ž1: „A tam to auto, tak v tomhleto jezdil Hitler.“

DPS: „Paní Kudrnáčová, jenom prosím vás, tam máme pořád sdílet ten Word na obrazovce. Nevidíme vás. „

U: „Jo, aha, tak já vám to vypnu“

DPS: „Už vás vidíme.“

U: „Děkuju, děkuju.“

DPS: „Hitlerovo auto nevidíme.“

S2: „Už odjelo.“

U: „*Tak já Ž1 trošičku zvětším, abyste ho viděli.*“

DPS: „*Ne. My vidíme jenom vás.*“

U: „*A, tak to je zvláštní, tak možná za chvíličku. Měl by tam být vidět Ž1.*“

Ž9: „*Paní učitelko.*“

U: „*ano?!*“

Ž9: „*Že já jsem ještě něco chtěla říct o sobě.*“

U: „*Tak dobře, tak ještě počkáme a dáme ti slovo.*“

Ž9: „*Paní učitelko, já totiž už mám málo procent.*“

U: „*Dobře, dobře. Tak dáme teď slovo nějaké dámě, ž9. A potom půjdeš hned ty. Ano?*“

Ž9: „*Tak můžu vám to říct?*“

U: „*Tak jo.*“

Ž4: „*Paní učitelko, hezký víkend.*“

U: „*Vzpomněl si ž5, dobře tak ž5.*“

Ž: „*Jestli bych ještě zase se mohl zeptat toho pána.*“

U: „*Hm*“

Ž1: „*Jestli si pán pamatuje B17?*“

U: „*Ž1 nerozuměli jsme asi. Ž1?!*“

Ž1: „*Ano, jestli jenom si pán pamatuje B 17?*“

Ž5: „*B 17 nebo něco takový jsi říkal?*“

S3: „*Co jestli si pamatuje?*“

S1: „*Nevím, nevím.*“

Ž1: „*No B 17 letadlo.*“

U: „*Letadlo B 17.*“

S1: „No, jo, jo. Ty bombardovaly, to byly americký letadla a bombardovaly právě tady potom jako ty hitlerovský ..... Lítaly .....“

Ž1: „Tak jestli už mě vidíte.“

S3: „Ano, tebe vidíme.“

Ž1: „Tak tady je toho, to auto.“

S1: „Hitlerovo“

S1: „Jojo, vidíme.“

Ž1: „Tady je to auto, v čem jezdil Hitler. A tady ještě z druhé strany je starej Rolls Royce.“

U: „Ano, hm. Tak dobře, tak já už teď tedy poprosím nějakou dámu zase, jestli chcete hovořit, můžete.“

DPS: „Paní se stydí.“

U: „Stydí se, dobře, nechtějí, nemusíte.“

DPS: „Nechcete?“

U: „Tak já teď tedy předám slovo Ž9. Ž9 chtěla mluvit, tak Ž9 můžeš.“

Ž7: „Takže bydlím v Lounech, ulice Hlavní. Moje oblíbená barva je růžová a povolání bych chtěla být, se starat v zoologické zahradě se starat o zvířátka. A ještě mám hrozně ráda za zvířátko myši.“

U: „Dobře.“

S2: „A čím bys chtěla být?“

S1: „Teď to říkáš, myslím.“

Ž7: „Starat se v zoologické zahradě o zvířátka.“

S3: „V zoologické zahradě, aha.“

U: „Tak jo. A Ž7, jaká výuka ti vyhovuje víc? Ve škole a nebo online?“

Ž9: „Ve škole.“

U: „A proč?“

Ž9: „No, tak protože jste tam vy a my se tam všechno naučíme.“

U: „Hm, dobře, tak jo. Děkujeme Ž9. Tak ještě někdo chce děti mluvit? Chtěl by někdo o sobě hovořit?“

„Ž11?! Chtěla bys?“

Ž11: „ Asi „

U: „Nerozuměli jsme Ž11.“

Ž11: „Asi ne.“

U: „Ne, nechceš, dobře, tak jo. Nikoho nutit nebudeme.“

„Já jsem se ještě chtěla zeptat, protože děti měly teď nedobrovolné prázdniny kvůli koronaviru, o kterých se učily, tedy minulý rok, trošičku to drhlo minulý rok. Neměli jsme ještě online vysílání a letos už máme online vysílání a učíme se tedy takto přes počítač. Jestli vy, jako děti, jste ve škole zažily nějaké podobné výjimečné prázdniny. Dříve mohly být třeba uhelné prázdniny, chřipkové prázdniny a jaké to pro vás bylo?“

S1: „Jo“

S3: „Já jsem zažila dost dlouhé prázdniny. Bydlela jsem v Praze u Přístavu a tam byla dvouměsíční karanténa kvůli žloutence. My jsme nechodili do školy 2 měsíce. Jednou snad za tu dobu jsme tam došli, dostali jsme úkoly a šli jsme domů.“

U: „Hm“

S3: „Ale dohnali jsme to.“

S2: „My jsme zažili uhelné.“

S3: „A uhelné prázdniny jsme taky zažívali každou chvíli.“

U: „Možná děti neví, co jsou to uhelné prázdniny. Jestli byste jim to vysvětlili.“

S3: „No, bylo málo uhlí, škola neměla čím topit, tak jsme byli doma.“

S1: „Jsme měli kamna ve třídě.“

S2: „Ve třídách byly kamna.“

Ž1: „Paní učitelko.“

U: „*Ano Ž1.*“

Ž1: „*Já mám ještě otázku na pána.*“

U: „*Dobře.*“

S1: „*No, copak?*“

Ž1: „*Projel jste se někdy v tanku?*“

S1: „*Já osobně...*“

Ž1: „*Já jsem jel v tanku*“

S1: „*Já tedy, když budem mluvit, já nikdy nejel v tanku, páč já jsem tank pomalu ani neviděl na vojně.*“

Ž1: „*Já jsem jel v tanku dvakrát.*“

S1: „*Pane, jo.*“

Ž1: „*A bylo to pro cibule, prostě Slavnosti různých cibulí*“

U: „*Tak, Slavnosti cibule.*“

Ž1: „*V Nepomyšli. Tam byla pověšená bazuka a já jsem měl v hlavě. Hmmm, co s tou bazukou můžu udělat.*“

U: „*Ž1, stačí. Ty lumpárno naše.*“

„*Máte někdo nějaký dotaz ještě, chcete něco říci.*“

S3: „*Ještě taky byli chřipkové prázdniny.*“

U: „*Chřipkové prázdniny, ano.*“

S3: „*Chřipkové prázdniny ještě byly, to bylo tak 14 dní. Ano. To už jako učitelka jsem byla. To byly chřipkové prázdniny. Kterej to byl rok nevím, tak 60, 50, 60, 61. To jsem byla ještě svobodná.*“

U: „*My jsme si minulý rok také mysleli, že budeme doma jenom týden nebo 14 dní jako o chřipkových prázdninách a byli jsme tedy nemile překvapeni, že ne.*“

Ž1: „*Paní učitelko a já mám ještě dotaz.*“

U: „Ano, Ž1“

Ž1: „Jestli třeba páni a paní nosí v důchodu roušky?“

S3: „To víš, že ano, samozřejmě, musíme.“

Ž1: „Aha, já jsem myslel, že na pokoji jste bez roušky.“

S3: „No, na pokoji jsme bez roušky, ale na chodbu a do jídelny chodíme s rouškou.“

Ž1: „Aha“

S1: „A teď už jsme očkovány, ale i když půjdeme ven, tak si musím vzít respirátor.“

S2: „A vememe si ho rádi.“

S3: „No. Jsme ukázněný.“

S1: „To je dobře.“

U: „Já vám tedy pro dnešek moc děkuji. Jsem strašně ráda, že jsme se takhle sešli. Doufám, že jste si to užili s námi. Moc Vám děkuji.“

Ž1: „Paní učitelko, já mám ještě pár otázek.“

U: „Mohli bychom se domluvit na dalším setkání?“

„Chtěli byste?“

S1: „Ano“

Ž1: „Ano“

Ž4: „Ano“

Ž1: „Paní učitelko, ale tady s těma lidma, prosím. Mám taky tolik otázek.“

Ž5: „Všichni mají otázky na válku.“

U: „Tak já jsem se zase na chvíli musela vypnout, protože mi tady zvonil můj zvonek školní, ale už jsem zapnutá. Tak tedy jestli bychom se mohli domluvit na to další setkání, kde bychom si klidně na začátku mohli povídat. Vy, jestli máte dotazy k nám, my k vám, nechala bych to asi na dětech a v druhé části bychom si povídali o oblíbených knihách, jaké kdo máte nebo jaké dětské knihy jste četli nebo co vám rodiče vyprávěli, nějaký oblíbený příběh. Děti by si

připravily svou oblíbenou knihu a nakonec bych vám přečetla já úryvek knihy, který bych nedokončila a společně bychom odhadovali, jak ten příběh skončí. “

S3: *„Dobře.“*

S1: *„Ano.“*

S2: *„Ano, souhlasíme.“*

U: *„Dobře, tak jo. A mohli bychom se sejít v pondělí. Můžete?“*

S3: *„Ve dvě hodiny.“*

U: *„Raději ve 4, raději ve 4, protože děti budou ve škole.“*

S1: *„Nám je to jedno.“*

U: *„Dobře, tak já tedy předběžně si zapíši v pondělí od 16 hodin, že se společně zase uvidíme.“*

Ž1: *„Paní učitelko.“*

U: *„Ano, Ž1.“*

Ž1: *„A já jsem chtěl ještě něco ukázat pánovi.“*

U: *„Tak ukaž, já tě zvětším.“*

Ž1: *„Já jsem tady během hodiny, nebo během toho, co jsme si povídali, tak jsem poslouchal a přitom jsem maloval a namaloval jsem tady tudletu stíhačku, jestli to dobře vidíte, tudletu stíhačku.“*

S1: *„Pěkný“*

S3: *„Hezký“*

U: *„Tak a ještě se prosím neodhlašujte. Já jsem si pro vás připravila na konec této hodiny, děti to znají, je to aplikace Mentimetr, kde si hodnotíme hodinu, ale já jsem tam připravila pro děti, aby nám napsaly nějaké přání, co by ostatním účastníkům přály.“*

Ž1: *„Paní učitelko, já vím.“*

U: *„Tak to napišeš, Ž1. Ano?“*

„Chvilíčku.“

Ž9: „A bude to zase v chatu?“

U: „Já vám pošlu odkaz.“

Ž9: „A do chatu?“

U: „Ano, do chatu. Určitě.“

„Tak chvilíčku. A naši návštěvu bych poprosila, jestli by dětem dala nějakou radu do života. Čeho se mají držet, aby byli šťastní?“

S3: „To je těžký.“

S3: „Aby se učily. Aby byly rády, že chodí do školy a aby se učily. Hlavně, aby se učily a poslouchaly rodiče. Aby z nich něco bylo a aby si navzájem neubližovaly, ani spolužákům, nikomu zkrátka.“

U „Tak děkuji. Tak děti, už máte v chatu odkaz, máte tam i kód přístupový. Jde vám to otevřít?“

Ž7: „Ano“

U: „Výborně. Napište, co byste ostatním účastníkům přáli. Co byste jim poradili do života.“

Ž6: „Paní učitelko.“

U: „Ano, Ž6.“

Ž6: „Nadiktujete mi kód, prosím?“

U: „Ano, nadiktuji Ž6.“

S3: „to je číslo.“

Ž4: „Paní učitelko,“

U: „.... Tobě to nešlo, ty můžeš říct nahlas Ž4, jo?“

„Já vám to nasdílím ještě.“

Ž1: „Paní učitelko, já bych prosil ještě nadiktování kódu za chvilíčku, já vám řeknu, až se mi to načte.“

U: „Samozřejmě.“

Ž1: „Už se mi to pomaličku načítá. Píše to načítání.“

„Paní učitelko můžete?“

U: „Ano, Ž1“

„Tak a já to teď nasdílím, aby to všichni viděli. A my máme .....“

Ž1: „Paní učitelko, mačkám Submit, ale nejde mi to.“

U: „Jiříčku, máš tam něco napsané?“

Ž1: „No mám to tam, ale...“

U: „Tam napiš, co byste ostatním účastníkům přáli nebo poradili do života.“

Ž1: „Paní učitelko!“

U: „Ano.“

Ž1: „Mě to nejde.“

U: „Tak zkus poprosit maminku.“

Ž1: „Já to ještě vyzkouším.“

„Prosím, řekneme mi ještě kód?“

U: „Ž1“

Ž1: „Už, už, už hotovo.“

U: „Výborně. Tak a já tady přečtu. Někdo přeje všem zdraví a radost. Hodně lásky a zdraví. Přeje Kubík. Hodně štěstí a jedniček a zdraví a abyste byli zdraví.“

S1: „Děkujeme“

S3: „Děkujeme“

U: „Tak já Vám to tam ještě nechám, kdyby děti chtěly něco připsat.“

Ž1: „Já vymejšlím, co. Paní učitelko?!“

U: „Tak Jiří, my ti dáme čas na rozmyšlenou a já to potom naší návštěvě pošlu, jo jako obrázek. Ano?“

„Až tě to napadne, tak to tam v klidu napíšeš, ostatní mohou také.“

Ž1: „Už vím.“

„Paní učitelko, posílám.“

U: „Výborně. Jo a přišlo nám jedno nové přáníčko – ať máte hodně peněz.“

U: „Tak jo, moc vám děkuji, mějte se krásně. Ať se Vám daří.“

S3: „My, děkujeme, vy se taky mějte hezky.“

Ž1: „Na shledanou.“

U: „Na shledanou“

S3: „Máte náš obdiv paní učitelko.“

U: „Děkuji, děkuji.“

„Tak dětičky, můžete se rozloučit a můžete odejít. Můžete si zhodnotit hodinu. Zhodnotíme si hodinu, miláčkové.“

Ž8: „Na shledanou.“

Ž1: „Na shledanou.“

Příloha 2 – 2. mezigenerační setkání

U: „*Na klavír zahraju jenom pár písniček, raději mám kytaru.*“

„*Ale klavír také zvládnou.*“

S1: „*To je šikovnej nástroj, k ohníčku hlavně, že jo u ohníčka písničky zpívat a takhle. Ano, ano mě se líbí, co jsem se tedko dověděl, že čas je bratr pravdy.*“

U: „*Hm*“

S3: „*To je hezky řečený, to se mi strašně líbí. Protože časem se vždycky ukáže, kde je pravda.*“

U: „*Ano*“

S1: „*Čas, čas má...čas je bratr pravdy. Moudrý člověk se nikdy nerozčiluje. Rozčilujete se někdy paní učitelko?*“

U: „*Taky se rozčiluju, mám dvě malé děti, takže se také rozčiluju.*“

S1: „*A bouchnete do stolu, nebo jak se tak nějak projevíte?*“

U: „*Ne*“

S1: „*To neumím, mě to ve škole neučili, rozčilovat se.*“

U: „*To mě taky ne.*“

S2: „*To přijde samo.*“

U: „*Ale určitě mi to jde.*“

S2: „*A jestli znáte Václav Šárka nebo počkejte, jo Václav Šárka a Ž jako třeba žížala – Vysoká škola života.*“

U: „*Hm*“

S2: „*To jsem osmdesát let absolvoval tu školu. A ta mi dala nejvíc.*“

U: „*Jojo, to věřím.*“

S1: „*To je nejlepší škola života.*“

DPS: „*Mě se stále nedaří ten obraz.*“

U: „A jéjej“

S3: „Na plátno, na plátno dostat.“

S1: „I tak vás vidíme, ale aspoň takhle.“

DPS: „Vidíme, ale jenom, jenom v počítači nooo, ale nevím...“

S2: „Dneska budem probírat knížky jste říkala posledně.“

U: „Ano“

S1: „Tak jsem si taky něco připravil jakoby. Pak budu mít dotazy na Žl ještě. Jestli jezdí na kole? Jestli má ve škole spolužáky Romy nebo Roma nějakýho? Co dělá jeho tatínek a maminka a takovýdle otázky, jestli mi na to něco řekne.“

U: „Hm“

S1: „Kdo je náš prezident? Jestli bude vědět. Kdo je pan Babiš? Jestli taky si povídají mezi sebou, to mě taky zajímá.“

U: „No, tak to se možná něco dozvíme.“

S1: „Minule věděl, v jakym autě jezdil Hitler.“

S2: „To mám taky na něj dotaz, z jakýho důvodu to takle jako řek, co se mu na tom zalíbilo a jestli si tam něčeho všiml zajímavýho u toho auta?“

U: „Hm“

S1: „Jednak tou délkou a jednak, že to mělo dvě zadní poloosy, osy. A u nás vojenský V3Sky.

”

„Pamatujete taky asi, že jo? Ty měly dvě nápravy. Jestli to měl Hitler kvůli tomu, že tam něco mělo zátěž a takovýhle vozidlo se jako lépe probírá v terénu. Neznám účel provedení, proč to tenkrát měl Hitler takhle udělaný. Tak jestli se toho taky Jiřík všimnul, že tam ty kola byly vzadu jako dvakrát. To by mě zajímalo.“

U: „Aaa, už tady máme Žl.“

:“Dobrý den Žl.“

„A Žl je tady.“

S3: „Ž1Ž1“

S1: „*Ted' jsem nepochopil.*“

S3: „*Že už je tam Ž1.*“

Ž1: „*Paní učitelko, vidíte mě?*“

U: „*Nevidíme, Ž1.*“

Ž1: „*Mně se nenačítá obrazovka.*“

S2: „*Nám se nenačítá na plátno.*“

U: „*Už tě vidíme.*“

S1: „*Ahoj Ž1. Zdravíme tě. Ahoj.*“

Ž1: „*Dobrý den.*“

S1: „*Tam je horko dneska venku. Byl jsi venku?*“

Ž1: „*Určitě je tam velký horko.*“

Ž1: „*Byl jsem venku a mamka nám koupila nanuky, protože tam bylo k uvaření. Já se divím. To by bylo lepší, kdyby mě mamka usmažila na pánvi.*“

U: „*Tak, už tady máme i Káju.*“

DPS: „*Mě se stále nedaří teda ten obraz a nevím proč. Minule jsem to připojila a rovnou jsme měli. Já to propojuju kabelem jenom, tak je mi divný ..*“

Ž7: „*je to nějaký přiblížený*“

DPS: „*Přiblížený, já to mám tedko daný blíž, abych ještě mohla pracovat, protože se snažím, abychom vás viděli na velkém plátně.*“

Ž1: „*Můžu se na něco zeptat?*“

DPS: „*No, určitě.*“

Ž1: „*Pracuje tam, ... jak to mám říct? .... Moje babička?*“

U: „*A jak se jmenuje, musíš říct, víš?*“

Ž1: „*Růženka*“

DPS: „*Růženka a příjmení?*“

Ž1: „*Vychytilová*“

DPS: „*No, tak ta tady pracuje. Ta tady pracuje. A pracuje, vozí, vozí třeba prádlo čisté pánům. Nahoře, to je paní Vychytilová. Tak to je babička Jiříkova.*“

Ž6: „*Paní učitelko?*“

U: „*Ano, ano Ž6.*“

Ž6: „*No, že jak jsme měli mít ty masky, takže ona ta gumička byla hrozně malá, tak ono se mi to roztrhlo.*“

U: „*Dobře. A máš jí s sebou aspoň?*“

Ž6: „*Nooo, já nevím, jak to mám udělat právě když nemám tamtu.*“

U: „*Tak budeš vnuk, jo Ž6?*“

„*Budeš hrát vnuka*“

Ž6: „*Dobře.*“

Ž1: „*Mohl bych bejt taky vnuk?*“

U: „*Jistě.*“

DPS: „*My to asi zkusíme takle, ale . Vidíte na to pane S2?*“

S2: „*Jo, ale támle nevidím nic.*“

DPS: „*No tám není nic. Já to takle ještě natočím.*“

Ž4: „*Kde jsou dámy?*“

DPS: „*Dámy snad přijdou. Vědí o tom, že mají přijít, jo?*“

U: „*Nás je tady taky málo. Paní už přišla.*“

S1: „*Ž11, můžu se tě na něco zeptat?*“

Ž: „*Hm*“

S1: „*Jaks mi říkal posledně o tom autě toho Hitlera ...*“

Ž: „*Hm*“

S1: „*ono to auto bylo hodně dlouhé a všim si se tam něčeho na zadní části toho auta? Zajímavého?*“

Ž1: „*Ano, že to má střechu.*“

DPS: „*No, potřebuje paní učitelka jednoho dědečka, jednu babičku a pak ještě třeba je tady myška. Tak, co by to mohlo být?*“

S3: „*No, babičku.... Červená Karkulka.*“

S1: „*Řepa*“

DPS: „*Řepa. o veliké řepě.*“

S3: „*Jo tak to todle*“

DPS: „*Ona tady je ještě hlína, já bych řekla asi joo chrást, že se láme*“

S3: „*Pěkný.*“

DPS: „*a dědeček a dědečka ..tak někdo můžete hrát dědečka, babička snad taky přijde a tady je vnučka a máme myšku, tak*“

S2: „*to je nějaká ...*“

DPS: „*Nooo, tahali, tahali*“

S2: „*To je zajímavý*“

U: „*Dnes jsem si pro vás připravila dramaturgii pohádky o veliké řepě. Tak jsem zvědavá, jak to bude vypadat. Děti si připravily ve škole masky zvířátek, jestlipak nám to společně půjde.*“

Ž1: „*Můžu se zeptat, jak dlouho to bude trvat?*“

U: „*Ž1, asi hodinku, hodinku a půl. Uvidíme, jak nám to půjde rychle, jo?*“

Ž1: „*Hm*“

U: „*A pán se tě chtěl na něco zeptat Jiříka, ohledně toho auta, jestli sis všiml.*“

S1: „*no na zadní části toho auta, co tam bylo zajímavého na všimnutí. Všiml ses Jiříku?*“

„*Já ti to napovím, kola.*“

Ž1: „Že vzadu byly dvě kola.“

S2: „Ano, ano správně.“

Ž1: „Protože vono je to něco jako 6 x 6ka“

S1: „Ano, ano, ano, správně. Kolik že ti je roků? Já už jsem to zapomněl. Osum nebo deset?“

Ž1: „Osm a půl.“

S1: „Osum a půl, aha, dobrý. Kerá třída seš? Do které třídy.“

Ž1: „třetí.“

S1: „Třetí. A máte tam taky spolužáka třeba Roma nebo ... nebo cikáni tenkrát se říkalo. Taky máte ve třídě?“

Ž1: „Nemáme, ale mohli bysme mít.“

S3: „Prosím.“

U1: „U nás je cikánečka, ale je to holčička, která je adoptovaná a bydlí u bílých rodičů a je naprosto úžasná.“

S1: „Aha, aha, ano, ano, to je dobrý, to je pěkný. Já mám kamaráda v Plzni, radioamatéra, taky Rom, ale pracovitej člověk.“

U: „ona Janička taky.“

S1: „....do Německa jezdí za práci. Ten dělá takovou mechanickou nebo takovou spíš, to je jako robot práci. On říkal, že Němci nechtěj dělat, tak to musí dělat on. Pracovitej člověk, ten prostě když neměl co, zrovna práci, když tedko bylo všude to pozavíraný, tak si i třeba jak tam někde táhli plynovod, někde nákou spojku, tak ten mundur na sobě, přilbu a už tam makal, makal. Byli tam i z Anglie dělníci, ale ty přitáhli ten COVID, tak tam museli zastavit.“

U: „Hm“

S1: „A pracovitej člověk to je. Má dvě děti, manželku a spoustu těch příbuzných. A teď jsem poslouchal taky v rádiu s tím Xaverem Veselým jednoho Roma, vyštudovanýho a to je muzikant, s Karlem Gottem taky hrál. Já to meno si teďka nevybavím, ale strašně krásně mluvil ten pán a Rom.“

U: „*Hm*“

S3: „*Jsou takový, ale těch je málo, to je škoda.*“

Ž4: „*Paní učitelko.*“

U: „*Ano, Ž4.*“

Ž4: „*Víte, proč chci bejt vnuk?*“

U: „*Pročpak?*“

Ž4: „*Protože ta pejsková maska se mi zase roztrhla.*“

U: „*Zase? (smích) To nevadí. Tak budeš hrát vnuka.*“

S3: „*Už letím, no ale už jsem tady.*“

Ž1: „*Babička přišla.*“

S4: „*Paní taky nechtěla nic říkat. Tak já jsem jí to nepřipomínala.*“

DPS: „*Akorát se mi to dneska nedaří na velkou obrazovku. Takže já úplně nevím ... tak vidíme dobře, ne. Jestli .... Vidíte, pane Starý, vidíte?*“

S1: „*No, já ... tady, jo, no.*“

S2: „*Je to takový menší.. Když tam nebudou nic psát, tak. no .... Já nevím.*“

S2: „*Ne, psát nebudem.*“

S1: „*Ne, oni když tam nebudou nic psát, abysme četli*“

S2: „*A jo takle.*“

DPS: „*No, dyžtak si to přečteme nebo vám to přečteme. Zkusíme to ňák. Já to eště budu zkoušet. Paní učitelku už vidíme. Jestli to zapnu. Tak paní Kudrnáčová, já myslím, že sme všichni.*“

U: „*Dobře.*“

S4: „*Nebo ještě jsem mluvila s paní Krátkou, ta mi říkala, že přijde, ale zatím nepřišla, tak nevím.*“

U: „*Tak chvilinku ještě počkáme, třeba se přihlásí i některé děti ještě. Oni hlásily, že dorazí, ale možná později, protože ve čtyři hodiny končí v družině, takže dojíždí domů a přihlásí se nám hned, jak dojedou. Tak chvilinku můžeme ještě vydržet.*“

Ž1: „*Paní učitelko.*“

U: „*Zatím vám můžu dát prostor pro otázky, jestli máte vzájemné. Můžete se klidně ptát.*“

Ž8: „*Paní učitelko.*“

Ž8: „*Já mám jednu otázku na vás.*“

Ž8: „*Paní učitelko, můžu říct jednu, můžu říct jednu básničku.*“

U: „*No jasně, můžeš nám říct básničku.*“

S3: „*Slyšíme se?*“

Ž8: „*... z pelíšku, spadl pejsek na šišku. Ted' má bouli za krčkem, neměl běhat za cvrčkem.*“

U: „*No, to je úžasný. Krásné Májo, děkujeme.*“

Ž1: „*Vy jste ve škole nebo u sebe doma?*“

U: „*Ani doma, ani ve škole, jsem jinde, Jiříku.*“

Ž1: „*A kde?*“

U: „*To ti neřeknu, to je tajemství.*“

Ž1: „*A jste ve Zlíně?*“

U: „*Ne.*“

Ž1: „*V Lounech?*“

U: „*Ani v Lounech.*“

Ž9: „*Já myslela, že jste v knihovně.*“

U: „*Ne, ne.*“

DPS: „*Tak, ted' se mi to ztratilo. Ted' to musím chytit ještě tady. Ted' je tam náky děťátko. Jo.*“

Ž1: „*Mohli bychom si na začátek představit naše knihy?*“

U: „Ž1. Představení knihy necháme na později. Já mám na začátek teď takový pohádkový kvíz. Ano? Řeknu Vám tedy, co nás dnes čeká, abychom věděli na co, ... na co se připravit, tak na začátek, jak už jsem říkala mám pohádkový kvíz. Budeme hádat různé postavy z pohádek nebo nějaké důvody, proč se něco stalo, potom si zdramatizujeme tu pohádku o veliké řepě. Tak potřebuju...budeme potřebovat jednu babičku,“

S3: „Tady máte.“

U: „dědečka“

S3: „Dědečci jsou tady dva“

U: „Vnučku nebo vnuka, pejsky, kočičky.“

Ž5: „Paní učitelko, tady je vnučka.“

U: „Ano, výborně.“

Ž9: „Paní učitelko, já jsem někam položila tu masku pejska a už ji nemůžu najít.“

U: „Dávala sis jí asi do učebnice, říkala jsem vám, že si ji máte dát do učebnice.“

Ž9: „Já jsem ji vytáhla a položila jsem jí do pokoje a už tam není.“

U: „Tak a po této drammatizaci té pohádky, po drammatizaci pohádky budu vám předčítat příběh, který záměrně nedokončím a my budeme přemýšlet nad tím, jak by ten příběh mohl skončit. Ano? A úplně nakonec si budem povídat o tom, jaké knihy jsme měli v dětství rádi nebo máme teď rádi. Tak počkáme tedy ještě 2 minutky. Dáme ještě 2 minutky ostatním. Už jsem viděla i myšku.“

Ž9: „Paní učitelko, můžu říct zatím ještě jednu básničku?“

U: „Můžeš říct ještě jednu básničku a můžeš nám také říct, z jaké je to knihy.“

Ž4: „Tedkon z jaké knihy budu říkat básničku je z týhle. Jsou tam samý básničku, rýmy tak dále, a proto se mi to hodně líbí.“

U: „Tak můžeš.“

Ž4: *„Navštívíme tetu Majku,*

zahraje nám kalamajku.

Kalamajka hop a skok,

Přijedeme napřeskok ..... „

U: *„Hm, dobře.“*

Ž4: *„.....napřesrok.“*

U: *A Ž4, víš, kdo tu knihu napsal? Najdeš to tam, kdo je autor té knihy? Zkus to v té knize najít, jestli najdeš autora. Protože každá...“*

Ž4: *Jsou tu dva autoři.“*

U: *„No, můžou být dva, ano.“*

Ž4: *(jméno autora)*

U: *„Dobře.“*

„Tak jo, tak tedy já bych s prominutím začala. Možná se k nám ještě někdo přidá, tak se přidají v průběhu, to nebude vůbec vadit. Já vám tedy nasdílím ten kvíz pohádkový. Asi nebudu vyvolávat, nechám to opravdu zase na dobrovolnosti. Když budete vědět, tak řeknete, ano? Jenom poprosím některé děti, aby se nepřekřikovaly, necháme šanci i ostatním. Tak já to zvětším.“

„Tak otočíme“

Ž4: *„Kolo štěstí“*

S2: *„Kolo štěstí, ano.“*

U: *„Tak, kdo patří k Machovi? Mach a .....?“*

Ž1: *„Šebestová.“*

U: *„Šebestová, ano.“*

S2: *„Mach, jo?“*

S3: *„Jo, Mach a Šebestová.“*

U: „*Tak, točíme dál. Tak a ten, kdo teď odpovídal, bude mlčet chvíličku, jo?*“

U: „*Pejsek a ....?*“

Ž5: „*Kočka.*“

U: „*Kočka, výborně. Tak ž7 se teď zase na chvíličku ztiší.*“

Ž3: „*Ne, paní učitelko, to byl ž5, ne? Ne.*“

U: „*A to je těžká otázka. Jaká jsou jména 7 trpaslíků?*“

S1: „*Já vím Šmudla, Kejchal.*“

Ž8: „*Šmudla.*“

U: „*Šmudla, ano.*“

Ž7: „*Kejchal, Brumla.*“

U: „*Kejchal slyším.*“

Ž7: „*Paní učitelko, já slyším jenom.... Já jenom vím tři.*“

U: „*To dáme dohromady, jo?*“

Ž7: „*Kejchal, Bručoun a Šmudla.*“

Ž2: „*Počkat.*“

Ž2: „*Kejchal a Šmudla.*“

U: „*Kejchal, Šmudla, potom se jeden styděl, tak byl...*“

Ž3: „*Bručoun*“

U: „*Bručoun ne. Jeden se styděl, to byl*“

S3: „*Stydln.*“

U: „*Stydln, ano! Tak jeden do něčeho pořád rejpal, tak byl..*“

Ž6: „*Rejpal.*“

U: „*Rejpal, super. Jeden pořád pospával. Kdo to byl?*“

Ž6: „*Pospávač.*“

U: „Pospával, kdo chtěl pořád spát?“

Ž8: „Dřimal.“

U: „Dřimal, ano. Tak další měl obrovské štěstí. Kdo to byl?“

S3: „Štístko.“

Ž4: „Štístko.“

U: „Štístko, ano. A poslední nám chybí a to je Pró...Prófa“

S1: „Prófa“

U: „Prófa, ano. Tak dali jsme to dohromady, super. Takže Prófa, Stydlín, Rejpal, Kejchal, Dřimal, Štístko a Šmudla. Tak já vám to zase zvětším. Znova zatočíme. To je jednoduché. Bob a ....“

S1: „Bobek“

Ž1: „Bobek“

U: „Ano. Kdo to byli Bob a Bobek?“

Ž6: „Králici z klobouku.“

U: „Králici z klobouku, ano. Tak točíme.“

Ž4: „Komu Budulínek...“

U: „Tak komu Budulínek otevřel světničku?“

S2: „Lišce“

U: „Lišce, ano. Přesně tak. Tak pokračujeme. Tak Včelka Mája a....“

Ž3: „Vilík.“

U: „Vilík, ano.“

S1: „Včelka Mája a Vilík.“

Ž5: „Paní učitelko?“

U: „Ano Ž3.“

S5: „Včelka Mája a Vilík.“

Ž5: „*Vy se i strašně sekáte.*“

U: „*Ž5 ty nám dnes trošku taky. Tak já vám to zase zvětším. A teď jsem zvědavá, jestli to budete znát.*“

Ž1: „*Škubánek paní učitelko.*“

U: „*Škubánek, výborně. Kdo to byl Škubánek?*“

Ž2: „*Pejsek.*“

S2: „*To mluvila Molavcová, to bylo hezký.*“

U: „*Tak, co navařil hrneček v pohádce hrnečku vař?*“

S1: „*Kaši.*“

U: „*Slyšela jsem. Kaši, ano. A to je tematické. Jaké bylo pořadí postav v pohádce o veliké řepě? Tak schválně, jestli to zvládneme.*“

Ž3: „*Dědeček, babička, vnučka, kočička, pejsek a myška.*“

U: „*Výborně, Ž3.*“

Ž1: „*Paní učitelko, ale byl první pejsek a potom kočička, ne?*“

U: „*Ano, pejsek a potom kočička, přesně tak, děkuji. Tak Ferda Mravenec a ...*“

S3: „*a beruška*“

U: „*A beruška, výborně.*“

Ž4: „*Je to Pytlík nebo jak se jmenuje?*“

U: „*Brouk Pytlík tam byl také, ano. Ale dvojice je Ferda Mravenec a beruška. Tak Manka a ....*“

S2: „*Cipísek.*“

Ž8: „*Rumcajs?*“

S3: „*Rumcajs*“

U: „*Rumcajs nebo Cipísek.*“

S1: „*Cipísek.*“

U: „*Cipísek, ano. v jakém lese to bydleli?*“

S3: „*Řáholec.*“

U: „*V Řáholci, super.*“

S1: „*To máte i vy říkat, to víte, že jo.*“

S2: „*To, děti.*“

U: „*No všichni, všichni.*“

S1: „*Jaká jsou jména kačerů z Kačerova?*“

U: „*Jaká jsou jména kačerů z Kačerova? Tak, kdo to ví?*“

Ž1: „*Ani já ne.*“

S1: „*Donald, ...ta tam byla a Donald ne, Kačer Donald?*“

Ž2: „*Skrblík, Dora*“

Ž6: „*Skrblík, potom tam byl Donald.*“

Ž5: „*Skrblík, Daisy*“

U: „*Kulík, Dulík a*“

Ž7: „*a Kubík*“

U: „*a Bubík.*“

S2: „*a Kačka*“

Ž6: „*Paní učitelko a strýček Skrblik, no*“

U: „*Tak, přesně tak.*“

Ž8: „*a ještě Rambo*“

U: „*Hm, ten tam byl také. Tak to je jednoduché Pat a*“

Ž1: „*Mat*“

S1: „*Pat a Mat*“

S1: „*Helé, máme ho tam. Hurá, my máme obraz.*“

U: „*Tak*“

S2: „*Maxipes Fík a*“

U: „*Maxipes Fík a*“

S3: „*Maxipes Fík a a Ája.*“

U: „*A Ája, ano.*“

Ž1: „*Ježiši, já ani neznám Maxifíka.*“

U: „*Tak to musíme napravit. Tak a co měla Karkulka v košíku?*“

Ž6: „*Víno a bábovku.*“

U: „*Ano, a já tam mám chybu v tom. Kdo jí najde?*“

Ž7: „*A ještě paní učitelko salám.*“

U: „*Salám? Květinu, ano.*“

„*A jakou tam mám chybu, děti?*“

Ž7: „*velký K, protože je to její jméno.*“

U: „*Ano, výborně, přesně tak. Tak to je další těžká otázka. Co volal Smolíček, když ho jeskyňky odnášely?*“

Ž4: „*Za hory, za doly. Kde jsou zlaté parohy? Smolíčka jeskyňky nesou*“

U: „*Smolíčka Pacholíčka*“

Ž4: „*Smolíčka Pacholíčka jeskyňky nesou.*“

U: „*Výborně, Ž4. Teda ty perliš dneska.*“

Ž8: „*Cože?*“

U: „*Tak Motýl Emanuel a ..?*“

Ž2: „*Maková panenka?*“

U: „*Ano, skvěle, Maková panenka.*“

Ž6: „*La, la, la...*“

Ž5: „Jaktože jenom dvě?“

U: „Jaké úkoly dostal Jiřík v pohádce o Zlatovlásce?“

Ž1: „Jirka dostal úkoly jako my.“

U? „Tak, teď vám nerozumím. Asi nás mluví hodně najednou.“

Ž2: „Paní učitelko..“

S3: „živou vodu...“

Ž6: „korálky, potom“

Ž4: „korále“

Ž4: „vylovit prsten a přivést mu princeznu.“

U: „Tak, ano přesně tak.“

S1: „živou a mrtvou vodu.“

U: „a ještě měl poznat Zlatovlásku.“

S2: „Ty teda válíš.“

S1: „No, já čtu pohádky.“

Ž4: „To nemusíme točit ani.“

S3: „Podle čeho našel princ Popelku.“

Ž5: „Podle střevíčku.“

S3: „Podle střevíčku.“

U: „Podle střevíčku, skvěle.“

S2: „No, podle střevíčku, že jo.“

Ž1: „Mohli bysme už ukázat ty knihy?“

U: „Tak Ž1, vydrž. Teď si zahrajeme tu naši pohádku, ano?“

Ž9: „Paní učitelko.“

U: „Ano“

Ž9: „Já se omluvám, že jsem tu nebyla. Já jsem byla venku, zapoměla jsem na čas, mamka nebyla doma a taťka o tom nevěděl.“

U: „V pořádku Ž9, už jsi u nás, takže se nic neděje. Tak, přišla jsi právě včas, teď začneme hrát, dramatizovat tu naši pohádku o veliké řepě. Tak, já vás poprosím.“

Ž1: „Paní učitelko.“

U: „Potřebujeme jednu babičku a jednoho dědečka.“

Ž1: „ ... prosím... “

U: „Tak máme?“

Ž1: „Paní učitelko, počkejte.“

DPS: „ .... bude hrát řepu a potřebujou jednu babičku a jednoho dědečka. Řepa bude pan... “

S2: „, Vy budete řepa, jo? Tak, my máme role rozdané, paní S3.“

U: „Výborně. Teď potřebujeme vnučku nebo vnuka.“

Ž4: „Paní učitelko, já jsem vnučka.“

Ž1: „Já jsem vnuk.“

U: „Výborně.“

Ž6: „Můžu bejt pejsek?“

U: „Ale teď se ptám na vnučku a na vnuka, tak honem. Jednu vnučku, jednoho vnuka. Noo, dál potřebujeme tedy pejska. Tak, kdo bude pejsek?“

„Tak zmáčkněte tlapku. Ž7 zmáčkla. Ž7 bude pejsek. Ž7 je pejsek. Ještě někdo?“

Ž3: „Paní učitelko?“

U: „Ano?“

Ž5: „Já mám tady už tu masku kočičky.“

U: „Dobře, takže máme dva pejsky Honzika a Janičku. Teď zmáčknou tlapku kočičky. Kdo bude hrát kočičku? Lucinka a Klárka výborně. Tak máme dvě kočičky. A kdo bude hrát myšku? Zmáčkne tlapku ten, kdo bude hrát myšku. Kubiček... “

S1: „*A my!*“

U: „*Ano!*“

S3: „*A nevidíme tlapku.*“

U: „*Jasně, nevadí.*“

S1: „*Ale myšku máme.*“

U: „*Honzík hraje myšku, skvěle. Tak, já vás poprosím, zapněte si teď kamery všichni, co hrajete, ať se vidíme.*“

Ž3: „*Paní učitelko?*“

U: „*Ano?*“

Ž8: „*Já jsem u babičky, takže nemám masku.*“

U: „*Dobře, nevadí.*“

Ž8: „*Takže já jsem taky myška jenom.*“

U: „*Tak jo. Tak, já budu vypravěč, já jsem vám nasdílela trošičku scénář předem připravený. Já budu vypravěč, potom bude mluvit babička, dědeček, potom zase já, babička, dědeček, zase já, dědeček, babička, já a potom přijde pomalu na řadu vnučka a vnuk. Ano? Tak můžeme začít? Jsme všichni připraveni?*“

Ž1: „*Ano*“

Ž3: „*Ano*“

Ž5: „*Ano*“

U: „*Všichni vidíme?*“

S4: „*Ano*“

U: „*Tak skvěle.*“

S1: „*No, my vidíme nasdílenou obrazovku, to co máme číst.*“

U: „*Vidíte nebo ne?*“

S1: „*Ne, vidíme, co máme číst.*“

U: „Výborně, tak jo.“

„Tak. Byla nebyla jedna babička a dědeček.“

S3: „Dědo, zima bude tuhá, zasadíme řepu.“

DPS: „Pane S2, vy to přečtete?“

S2: „Jo, ne, nepřečtu.“

DPS: „Ale proč ne, k těstovinám bude dobrá. Jo?“

S2: „Jo.“

U: „A tak dědeček s babičkou řepu zasadili a poctivě ji zalévali. Dokonce tak poctivě, že řepa rostla jako z vody. Byla veliká, preveliká.“

S3: „Dědo, řepa už nás úplně přerostla. Čím jsi ji zaléval?“

DPS: „Vodou, babi, vodou.“

S2: „Vodou, babičko, vodou.“

U: „Jednoho slunného dne se rozhodli dědeček s babičkou, že řepu vytáhnou. Dědeček se statně chytil řepy, táhl, táhl.... Ale nevytáhl.“

S2: „Babičko, ta řepa drží jako přibitá.“

S3: „Počkej, sundám si zástěru a jdu ti na pomoc.“

U: „Dědeček chytil řepu, babička se chytila dědečky. táhli, táhli, ale nevytáhli.“

S1: „Řepu nevytáhli.“

U: „Babička zavolala na pomoc vnučku. Vnučko, jak se jmenuje?“

Ž4: „Ž4“

U: „Ž1 a vnuk se jmenuje. Ž1“

S3: „Ž4 se jmenuje.“

Ž4: „Ž4.“

U: „Ž4, tak“.

S3: „Ž4, Ž4 pojď nám pomoci.“

U: „A Ž4 také. Tak Ž4 řekni.“

Ž4: „Už běžím babi. Mám sílu jako medvěd.“

U? „Tak. Ž1 to také může říct. Ž1“

Ž1: „Už běžím babi, mám sílu jako medvěd.“

U: „Dědeček chytil řepu, babička se chytila dědečka, vnučka se chytila za babičku, vnuk za vnučku, táhli, táhli, ale nevytáhli. Vnučka zavolala na pomoc pejška. Pejsek se jmenuje: jak se jmenuje pejsek?“

. Ještě někdo?

Ž5: „Ž6.“

U: „Ž6, dobře. Máme tady dvě fenky. Tak pejšku přečti nám prosím.“

Ž2: „Já nebo pes?“

U: „Ano“

Ž2: „Haf, haf, už běžím, haf.“

U: „Dědeček chytil řepu. Babička se chytila za dědečka, vnučka se chytila za babičku, pejsek se chytil vnučce za sukni, táhli, táhli, ale nevytáhli. Pejsek zavolal na pomoc kočičku. Kočička se jmenuje? Jak se jmenuje kočička?“

S3: „Ž2 a Ž7.“

U: „Ž2 a Ž7 výborně. Máme tady dvě kočičky. Přečtěte nám to.“

Ž2: „Mňau, už běžím, mňau.“

S1: „Napřed pejsek musí volat.“

Ž7: „Mňau, už běžím, mňau.“

U: „Výborně.“

Ž1: „Paní učitelko.“

U: „Dědeček“

Ž1: „bude něco říkat ten vnuk?“

U: „Už ne, Ž1.“

„Dědeček chytil řepu, babička se chytila dědečka, vnučka se chytila babičky, vnuk se chytil vnučky, pejsek chytil vnučce sukni, kočička zasekla drápky do pejska, táhli, táhli, ale nevytáhli. Kočička zavolala na pomoc myšky. Myšky se jmenují:“

Ž8: „Ž8“

U: „Ž8, Ž6, Ž9 a Ž2 ještě, že jo Ž5.“

S1: „A S1.“

U: „Výborně. Myšičko, přečti nám.“

Ž8: „Půjdu, kočičko, ale ne, že mě sníš.“

U: „Ták, výborně.“

„Myšičko, přečti nám.“

S1: „Půjdu kočičko, ale ne, že mě sníš.“

U: „Dědeček chytil řepu, babička se chytila za dědečka, vnučka se chytila babičky, pejsek chytil vnučce sukni, kočička zasekla drápky do pejska, táhli, táhli, už byli vysílení. A najednou se ozvalo mohutné lupnutí.“

S3: „Teda“

U: „Všichni pomocníci i s myškou, kromě babičky a dědy, se svalili k zemi a dědeček s babičkou vítězoslavně drželi řepu.“

S3: „Teda dědo, myslela jsem, že ti luplo v zádech a ona to byla řepa.“

S2: „Uděláme obrovskou hostinu.“

U: „Protože měli všichni obrovskou radost, rozhodli se, že babičce a dědečkovi pomůžou s přípravami hostiny. k práci, aby jim šla lépe od ruky, babička předčítala příběh .... a ten si poslechneme nyní.“

„Ták. Příběh vám řeknu já. Nemusíte se bát. Tak líbila se vám pohádka?“

S1: „Ano“

S2: „Ano“

S3: „Ano“

Ž1: „Ano“

Ž5: „Ano“

Ž8: „Ano“

U: „Výborně, to jsem ráda. Tak a teď chcete slyšet ten příběh?“

S1: „Ano“

U: „Tak já vám ho přečtu. Jmenuje se to o klíči. Tak, děti s i teď vypnou mikrofony, aby ne nerušily. Ukážu první obrázek. Obrázek, který by tu ani nemusel být. Ale i tyto krátké kalhoty s děravou kapsou hrají v téhle knížce důležitou roli. Jsou dny, kdy se dětem do školy nechce a klukovi se dnes nechtělo snad nejvíc ze všech. Netěšil se na první hodinu matematiky ani na žádnou další. Nechtělo se mu celý den sedět v lavici a čekat tak nekonečně dlouho, až naposledy zazvoní. Do školy, zrovna, když je tak krásný den. Určitě by se dnes dalo prožít nějaké velké dobrodružství. Ukážu zase obrázek.“

S3: „My ty obrázky nevidíme.“

U: „Aha. Tak je se zkusím zvětšit, jestli mě uvidíte.“

S3: „Vás vidíme krásně, ale obrázky nevidíme.“

U: „Jo, já ukazuju na kameru obrázek jenom.“

S3: „Nám se asi sekl obraz totiž, protože jste nehybná.“

U: „Tak to se sekl obraz.“

S1: „Hm“

U: „Ukazuji obrázek.“

S3: „Jo, tak už vidíme.“

U: „Výborně. Copak to tam leží? Další obrázek.“

S1: „Asi klíč tam ležel.“

S2: „Asi klíček?“

U: „Klíč. Páni, ten musí být starý. A jak je velký a těžký. Mohl by být od toho strašidelného, opuštěného domu na konci města. Tady máme to město.“

S2: „A ten starý dům opuštěný.“

U: „Střeží nějaké velké tajemství. Třeba třináctou komnatu. Nebo bych se s ním mohl dostat do kouzelné zahrady. Takové, jako je v té knížce, co jsem dostal na Vánoce. Chodil bych do ní a hrál si tam na indiány. Tak tady si hraje na indiány. A jak je zrezavělý. Mohl klidně ležet sto roků na dně moře, než ho vylovila nějaká ponorka. Taky může být od staré zásuvky. Ty prý bývají v těch starých skříních na zámcích.“

„Tak tady je stará skříň na zámku. Třeba je v té zásuvce schovaná strašně, ale strašně stará mapa ostrova, na kterém si piráti ukrývali poklady. Tady máme mapu. Když měl mapu, mohl bych na ten ostrov jednoduše doplout a poklad najít. Klíč je určitě od té truhly, kterou vykopu. Bude plná zlatých prutů, diamantů a perel. Na dně budou pirátské bambitky a nože. o klíč bylo možná svedeno mnoho velkých bitev a soubojů. Je taky docela možné, že spadl z balónu, který v bouři začal ztrácet výšku a posádka musela vyhodit všechnu zátěž. To bude ono! Jak by se jinak tak klíč zničehonic objevil.“

„Co když po něm právě teď pátrají nejslavnější detektivové světa a za jeho nalezení je vypsána nějaká úžasná odměna? Milión a kolo k tomu. Tak tady po něm pátrají. Rozhodně nevypadá, jako obyčejný klíč. Možná je od majáku, který stojí na konci světa. Nahoru vedou dlouhé točité schody a jeho světlo už zachránilo spousty lodí. Tak tady je maják.“

S3: „No, pěkný.“

U: „A co když natahoval nějaký stroj, úžasný vynález, třeba i perpetum mobile.“

S1: „To neexistuje.“

U: „Prima by bylo, kdyby byl od dveří kina. Mohl bych tam v noci tajně chodit a pouštět si filmy. Jejda, to je hodin. Vždyť za chvíli zvoní. A teď potřebuji od vás vědět, co se dělo dál.“

„Co se s tím klíčem a s tím klukem stalo?“

„Vemte si papír, děti, vemte si tužku a zkuste si napsat, jak by ten příběh mohl skončit. Tak máte papír? Máte tužku?“

ŽA: „Já tady nemám papír, ale“

U: „*Tak si to promysli Ž4. Chvilinku počkáme, abychom mohli nerušili někoho jiného.*“

Ž4: „*Paní učitelko, já tady nemám sice papír, ale můžu vám to jenom říct.*“

U: „*Tak za chvíličku, jo?*“

„*Nebudeme nikoho ovlivňovat. Promyslíme si, jak by ten příběh mohl skončit a budem si říkat naše verze toho konce. A já vám to potom prozradím.* „

„*Tak zatím vám můžu prozradit, když vymýšlíte ten konec, že tuto knihu napsal pán. Přečte to někdo?*“

S2: „*Pavel Čech*“

U: „*Ano, Pavel Čech. To je autor této knihy. Tak má už někdo vymyšlený konec?*“

Ž1: „*Ano, Pavel Čech.*“

U: „*Ž4, jak by ten příběh mohl skončit?*“

Ž3: „*že běžel domů a ten klíč si schoval a potom další den až po škole šel zkoumat od čeho to je klíč.*“

U: „*A vyzkoumá něco?*“

„*Myslíš?*“

Ž4: „*Ano*“

U: „*Hm, Dobře.*“

„*Tak kdo další nám prozradí svou verzi?*“

Ž1: „*Paní učitelko?*“

U: „*Ž1, můžeš, ano.*“

Ž1: „*Taky asi musel jít první do té školy a potom se šel zeptat babičky, od čeho je ten klíč. Jenomže babička vůbec nevěděla a ... našel zakopanou takovou truhlu, odemkl to a tam byl milión a ještě to kolo.*“

U: „*Aha i kolo v ní bylo. Teda, tak to byl obrovský poklad.*“

„*Kdo by nám prozradil ještě, jak mohl příběh skončit.*“

Ž4: „*Já jsem něco vymyslela.*“

U: „*Ž3, vymyslela jsi něco?*“

Ž3: „*Hm*“

U: „*Tak povídej*“

Ž4: „*Že pádil do školy jak torpédo, stihl všechny hodiny, hezky se učil ve škole a pak šel zjistit, od čeho může být klíč a bylo to klíč od budovy, od staré opuštěné budovy na konci města a odemkl dveře a tam byly, tam bylo.....a potom za nima bylo překvapení, že ten v ten den měl zrovna narozeniny.*“

U: „*teda, tak to bylo překvapení. Krásný příběh, ano. Tak, kdo další nám prozradí?*“

S3: „*Já vám to taky můžu dopovědět?*“

U: „*Určitě, určitě, jasně, všichni.*“

S3: „*Ten chlapec s tím klíčem běžel do školy. Když přišel do šatny, tak tam zjistil, že supluje stará paní učitelka, která ten klíč ztratila a ty děti se zrovna v šatně oblékaly, že půjdou ten klíč hledat. A tak ten chlapec říkal, já ho našel. A paní učitelka říkala, to je dobře. Chlapče, tys mi udělal radost. Víte, od čeho je děti ten klíč? To je od staré garáže a já v té garáži mám staré auto. Pojďte děti, půjdeme, já vás všechny svezu. Tak šli do té garáže, odemkli a tam bylo krásné staré auto. Děti naskákaly, paní učitelka sedla za volant a povozila děti po městě.*“

U: „*No, tak to je báječné. Musím ... to si zaslouží potlesk, tohle. Nádhera*“

S2: „*určitě.*“

U: „*Tak ještě někdo se.... Ještě někdo nám řekne svůj příběh?*“

„*Jak by mohl končit? Ž8 ty nechceš dnes?*“

Ž8: „*Co prosím?*“

U: „*Řekneš nám, jak by podle tebe končil ten příběh, který jsem četla?*“

Ž8: „*Tak podle mě by to skončilo dobře.*“

U: „*No a jak?*“

Ž8: *„Že by vod toho ztraceného klíče....“*

U: *„No“*

Ž8: *„....třeba našli cestu do nějakého tajného úkrytu a tam by našli strááááááá moc peněz.“*

U: *„Hm“*

Ž8: *„A za ty peníze by si koupili vířivku a bylo by to plný pětitisícovek.“*

U: *„Tak, dobře. To je všechno, Ž8?“*

Ž8: *„Ano.“*

U: *„Dobře. Tak děti, chce ještě někdo? Nebo i návštěva určitě může, kdokoliv.“*

Ž1: *„Můžu já?“*

U: *„Ano, určitě.“*

Ž7: *„Kluk se teda rychle rozběhl ke starému domu. Zkoušel marně. Od té doby uplynuly měsíce a letěl s rodiči na dovolenou a když se šel potápět, tak na moři ležel starý deník a v tom deníku byla stará díra. Tak ho tam zkusil strčit a otevřel se mu tajný průchod.“*

U: *„No teda, nádhera. Tolika příběhů. Ž3 se nám hlásí ještě jako myška. Myško, prozradíš nám tvůj konec příběhu?“*

Ž3: *„máš vypnutý mikrofon?“*

Ž3: *„Paní učitelko“*

Ž3: *„... šel ze školy a pak říká. Já to nestíhám, musím rychlejš, tak běžel, běžel a zakopl o deník, který ten klíč pasoval, ale když tam něco napsal, co si třeba přeje, tak se mu to vyplnilo.“*

U: *„No teda, tak to je také kouzelné. Pěkné.“*

Ž3: *„... třeba ještě, že nemusí do školy, tak nemusel do školy.“*

U: *„Aha. Dobře Ž3.“*

„Tak, ještě někdo se podělí o svůj příběh?“

„Už nikdo?“

Ž1: „Paní učitelko, řeknete nám už ten konec? Mě to strašně zajímá.“

U: „Jo, tak jo.“

Ž1: „...to bude srandička, určitě, že to bude třeba“

U: „Tak, já to dočtu jo?“

„Jejda to je hodin, vždyť za chvíli zvoní. Šup klíč do kapsy, dnes to stihnu jen tak tak, říkal si kluk a ani si nevšiml, že za ním něco cinklo o zem. Ve škole, jak už to tak někdy bývá, se čas zpomalil, ale nakonec vyučování přece jen skončilo a ulice byla plná dětí. Jeden z kluků zahlédl něco na zemi. Jéé, to je ale zvláštní klíč! Od čeho asi je? A jak se sem dostal? Páni, mohl by klidně být od ....“

„A už ten příběh pokračoval dál. Tak jako to skončilo tedy?“

Ž1: „Dobře“

S3: „Bez konce. To je pohádka bez konce.“

U: „Ano, je to pohádka bez konce. Vlastně se ten příběh stále opakuje. Že jo?“

Ž6: „Paní učitelko?“

U: „Ano, Ž6.“

Ž1: „Jak bych to takhle řekl. No to už bysme mohli ukázat ty knížky.“

U: „Chvilinku. Jo? Už budeme končit a budeme ukazovat ty své knihy. Tak co tedy o tom příběhu tedy víme?“

„Co o tom příběhu víme? Že vlastně ta cesta s tím klíčem, když ho ten kluk měl, to byl takový cíl. i cesta mohla být cíl, žejo? Klíč splnil svůj účel a potom ho kluk znovu ztratil a našel ho někdo další, ano.“

„A ten nad tím znovu přemýšlel a přemýšlel úplně stejně jako vy.“

Ž4: „Paní učitelko, takže jsme se nedozvěděli, od čeho to byl ten klíč.“

U: „To jsme se nedozvěděli, ale mohl být od čehokoliv. Třeba na to přišel někdo další. Kdo chcete, můžete si ten konec příběhu napsat nebo vymyslet a přečtete si ho o příští čtení,

ano? Tak a teď abych vás už nezdržovala dál, tak se můžeme přesunout k té třetí části, poslední, a to je seznámení s našimi oblíbenými knihami. Tak,“

Ž1: „Můžu první?“

U: „... naši návštěvu poprosíme ještě, jestli nám prozradí, jestli měla nějaké oblíbené knihy v dětství nebo oblíbené knihy, které ráda četla dětem nebo příběhy, na které si vzpomínáte z dětství. A děti, vás poprosím, jestli nás seznámíte s knihami, které rádi čtete. Tak, kdo by chtěl začít?“

S3: „Tak já třeba.“

U: „Určitě, můžete.“

S3: „Tak. Moc ráda jsem četla pohádky. Ty jsem četla i vlastním dětem a dětem ve škole. Ale potom, když jsem byla starší, tak jsem měla velice ráda Robinsona, pak jsem měla ráda Minehávu, Lovce mamutů, to jsem hrozně ráda četla. No a potom verneovky a nakonec detektivky a ty čtu ráda dodnes. A historické detektivky.“

U: „Hm“

S2: „No a já bych se připojil. Já si na tu Minehávu taky vzpomínám. Ale nejvíc si vzpomínám na Rychlé šípy, Bratrstvo kočičí pracky jo, to byla součást toho a ty jednotlivý příběhy a to vycházelo“

S3: „v časopisu Vpřed a pak teprve po šedesátýmosemém roce to vyšlo jako knížka.“

S2: „Já jsem měl nejradši Ferdu Mravence.“

U: „Pardon, já tady, tatínek nám do toho mluví, vypnu mikrofon.“

„Můžete pokračovat, ano.“

S2: „Já? Tak Ferda Mravenec, práce všeho druhu, hodně jsem si vzal z toho do života. Pak jsem četl Malý Bobeš, to se mi líbilo. Psohlavci, to napsal myslím Alois Jirásek.“

U: „Ano“

S2: „To jsem četl tenkrát v nemocnici a tam byla ještě jeptiška, byly jeptišky jako sestry zdravotní a ta jeptiška mi říkala. Dobře děláš, že to čteš, protože kolo děje se točí pomalu,

ale jistě. Došlo na její slova a většinou jsem četl potom technickou literaturu Radioamatéra a sdělovací techniku.“

U: *„Hm“*

S2: *„tyhle záležitosti technický“*

U: *„Dobře, děkuji.“*

S2: *„Já jsem ty činnosti, páč jsem se učil na basu, tedy na kontrabas, žejo , no ale říkalo se tomu basa a na vojně jsem hrál v cikánský kapele, ale já nevím, jestli teď se tomu říká romská, ale dříve to byla cikánská a bylo to... nebejt toho, že tam nákej , neměl takovou náskou averzi nebo to jsem neměli k němu , naopak i ty šarže prostě .. prostě tomu fandili a pamatuju si, že jednou jel do Loun, já jsem byl na Moravě, tam na jižní Moravě, teda všicky jsme tam byli a jel do Loun pro cimbál a dodnes si pamatuju, že jmenoval Petr, no tak to jsou moje zkušenosti“*

S1: *„Já se ještě vrátím k těm knížkám, když byly naše děti školou povinné, tak jako ještě na 1. stupni, tak jsme čítávali Děti z Bullerbynu.“*

U: *„Ano“*

S1: *„Já nevím, jestli tedko ještě to děti čtou.“*

S2: *„Já bych ještě dodal k těm Romům, že Romové jsou známí svou hudbou, zpěvem a jo takhle, říkal o těch cikánech, ...dobře jo , to je v tý knížce?“*

U: *„Klidně to dopovězte“*

Ž3: *„Paní učitelko a můžeme něco už povídat?“*

U: *„Tak Ž3 za chvíli, taky Ž3 za chvíličku. Ještě zkusíme, jestli chce někdo z návštěvy?“*

S2: *„Už jsme to asi probrali všechny ty knížky, verneovky taky jsme četli hodně,“*

U: *„Děti, jakou knihu teď čtete spolu?“*

Ž6: *„Pipi dlouho ponožka.“*

S3: *„Jo“*

U: *„punčocha“*

Ž6: „*Punčocha, Pipi dlouhá punčocha.*“

U: „*Tak Ž1 můžeš začít, po tobě půjde hned Ž4.*“

S3: „*Pipi punčochatá, to jsme četli s dětma taky, Neználek, jo taky Neználek, taky Neználka jsme taky četli.*“

U: „*Tak Ž1, my tě nevidíme teď. Já tě tedy nevidím. Máš zapnutou kameru? Ž1:*“

Ž1: „*Ano.*“

U: „*Tak, můžeš začít.*“

Ž1: „*Já mám oblíbenou knížku, jestli to teda tady uvidíte.*“

U: „*Ž1, a máš zapnutou kameru?*“

Ž1: „*Ano*“

S2: „*Co to tam je napsaný?*“

U: „*My tě nevidíme.*“

Ž7: „*Minecraft*“

U: „*Minecraft, ano*“

Ž1: „*Někdo řekl správně, moje oblíbená knížka je Minecraft, je to napsaný Mojang, takhle se to načítá a příručka o ....*“

U: „*Hm. A ještě nám prozrad' Jiříku, co je to Minecraft?*“

Ž1: „*Minecraft je hra, která vznikla myslím, že v roce 2009 nebo 10, teď nevím. 2009 a je to hra od německého tvůrce, je to v podstatě taková kostičková hra, kde si můžete nastavit přežití, to znamená, že si musíte shánět jídlo a musíte si ty suroviny, musíte si ty různé suroviny sbírat a tajito a potom je kreativ a kreativ je to, že si ty suroviny nemusíte sbírat, máte je neomezený a není to na srdíčka, takže jste v podstatě nesmrtelný a nemusíte shánět jídlo ani nic a Rectown je v realitě eletrika*“

U: „*Hm a proč sis tuto knihu vybral Ž1?*“

Ž1: „Protože mám s tátou společnej playstation 4 na tom jsem si tu hru neskutečně moc oblíbil.“

U: „Dobře, tak jo, tak děkuju.“

Ž1: „Mohl bych kousíček přečíst?“

U: „Můžeš kousíček přečíst, ale Jiříku, malinký kousíček jo?“

„Aby stihly mluvit i ostatní děti“

Ž1: „Hm, tak začnu. Vítejte ve světě Rectownů .....“

U: „Tak Jiříku, prosím tě, v jakém jazyce je psaná ta tvoje kniha?“

Ž1: „v českém“

U: „V českém jazyce, jo? A čte se ti to dobře?“

Ž1: „Ano“

Ž1: „Paní učitelko, akorát....“

Ž1: „Akorát se to vyslovuje česky r....“

U: „Hm, dobře.“

Ž1: „Nehledě na to, jestli hraje....“

U: „Tak dobře, děkujeme Ž1“

„Tak slíbila jsem, teď jsme slíbili Ž7, po Ž1 může jí Ž7. Tak Ž7“

Ž7: „Takže já tady mám knížku, jmenuje se to Nápadník pro šikovné holky. A je to vlastně taková knížka, která mi poradí třeba, můžu si tam něco vytvořit a styl a tak a je to 250 holčičích aktivit tam je a jsou tam takový holky a je tam. Je tam Bětka parádnice.....“

U: Ž7, prosím tě, asi stačí. Promiň, že tě takhle přerušuji. Všimla jsem si dobře, že je to tedy v rýmech psané? Je to veršované? Rýmuje se to?“

Ž7: „Paní učitelko, jenom tajito, co říkají ty holky, ale jinak je hodně o jiných věcí. Tady je jenom obsah: Krása a péče o tělo, Móda, Vzhled, Účesy, Doplnky, Šperky, Dekorace, Oslavy, Zahradničení, Hry“

U: „Dobře, takže je tam toho spousta. Dobře, tak nám ji můžeš přinést ukázat do školy Ž7, ano?“

Ž1: „Paní učitelko?“

U: „Tak poprosím Ž5“

„Jiříku, copak?“

Ž1: „Já jenom, jestli už bysme mohli odcházet.“

U: „Za chvíli Jiříku, ano? Až si představíme...“

Ž1: „paní učitelko, ale já mám málo procent“

U: „Aha“

„Tak, Ž1, bylo by to neslušné, protože všichni poslouchali tebe, tak je slušné poslechnout si i ostatní, víš? Tak Ž5 můžeš začít, zapni si prosím mikrofon.“

Ž1: „paní učitelko a už můžu odejít? Protože já u mám tři procenta?“

U: „Tak možná se ti to vypne Jiříku, Ale zkus si tam dát nabíječku, ano?“

Ž1: „Dobře“

U: „Tak Ž5, můžeš“

Ž5: „Takže já teď čtu o takový pejskovi, co se zatoulal a hledal novou rodinu právě mamka mi četla jako malé Děti z Bullerbynu“

U: „Hm i Děti z Bullerbynu jste četly s maminkou?“

Ž5: „To mi četla jako malý.“

U: „Dobře, tak jo. Mohla bys nám ukázat na kameru tuto knihu Ž5.“

Ž1: „Paní učitelko?“

U: „Ano Ž1“

Ž1: „Slyšíte u mě něco?“

U: „Ne neslyšíme u tebe nic a prosím, nebudeme skákat ostatním do řeči, ano?“

„Tak Ž6, můžeš.“

„Tak můžeš povídat Ž6.“

S3: *„Ž1 je nejaktivnější.“*

Ž6: *„Moje nejoblíbenější knížka ..“*

U: *„Jaká?“*

„Můžeš si prosím zapnout kameru, abychom tě viděli?“

Ž6: *„Ano.“*

U: *„Pejsek. Aha, dobře. Tak, a proč sis jí vybrala Ž6?“*

Ž6: *„Protože mám ráda hodně zvířata.“*

U: *„A co ses v ní dozvěděla? Dozvěděla ses něco zajímavého? Nebo v ní listuješ jen tak, ráda.“*

Ž6: *„Jen tak.“*

U: *„Hm, dobře. A naposledy jsi tam hledala co? Pamatuješ si?“*

Ž6 *Ne*

U: *„Ne, nepamatuješ, dobře, tak jo. Má tam krásné ilustrace, že jo?“*

Ž6: *„Ano.“*

U: *„Dobře, tak dobře. Tak, děti, chce ještě někdo povídat?“*

Ž8: *„Neee.“*

U: *„Ž1, vydrž. Tak, kdo by chtěl ještě mluvit, děti?“*

Ž1: *„Já bych chtěl ještě něco říct.“*

U: *„Tak Ž1, ještě něco řekni.“*

Ž1: *„V tý knize, jak jsem říkal, tak já to, já tu hru mám a já jsem se tam, já jsem tam postavil kasino a mám v plánu tam udělat různý automaty a bude tam hlavně automat, kterej bude mít ten elektrický obvod a bude to a bude jenom na vás, kterej si vyberete papírek s částkou, je tam 0 Kč, 100 Kč, 10 diamantů, 1 milion Kč a 1 milion diamantů a když zmáčknete takovej čudlík, tak vono vám to vyhodí ten lísteček a buď dostanete nic nebo nějakou cenu.“*

U: „Aha, no vidíš, to je zajímavé tedy.“

„Tak jo, tak děti, chcete ještě někdo přečíst nebo seznámit nás se svou knihou? Už nikdo?

Dobře. „

„Ano Ž2?“

Ž2: „Paní učitelko, já bych“

U: „Co jsi chtěla?“

Ž2: „že já bych taky chtěla vyprávět o své knize.“

U: „Tak vyprávěj. Určitě můžeš. Tak jakou sis vybrala knížku.“

Ž2: „Takvoudle.“

U: „Aha a už jsi nám z ní předčítala, žejo na začátku hodiny?“

Ž2: „Ano, je tam 111, je tam 111 básniček.“

U: „Aha“

Ž2: „Takže dost. A hodně se mi líbí, protože je taková hodně obrázková a všechno se tam rýmuje.“

U: „Hm. tak nám ještě jednu báseň prosím přečti.“

Ž2: „U psi boudy na dvoře,

Zpívá myška bramboře,

Tralaličky, tralalky,

Za uchem má fialky.“

U: „Tak krásně.“

Ž2: „A obrázek vypadá takhle.“

U: „Hezké, myška tam zpívá bramboře.“

„Tak já bych tedy naše setkání pomaličku ukončila. Nebudeme to zbytečně protahovat. Děti , děkuji i vám. Než odejdete, zhodnoťte si hodinu , ano? Pokud si chcete ještě povídat,

nechám to zapnuté, můžete si povídat, ano? Na jakékoliv téma. A uvidíme se možná ještě jednou. Nejspíše se uvidíme ještě ve čtvrtek takto odpoledne, ano? “

Ž1: „Ano, na shledanou.“

U: „Na shledanou.“

S3: „Na shledanou.“

Tak vám děkuji.

U: „Já vám také děkuji.“

S1: „Paní učitelko, my vám taky děkujem.“

U: „Já vám taky děkuji, byli jste užasní, děkuji mockrát.“

„Na shledanou“

S3: „My vás obdivujeme paní učitelko.“

U: „Děkuji, to není za co“

S1: „To je, to je jiná škola, než jsme byli my.“

Ž4: „Na shledanou.“

S1: „Na shledanou, na shledanou.“

Příloha 3 – 3. mezigenerační setkání

S1: „*Toho prezidenta, jestli by jako věděl.*“

U: „*Jo. Tak třeba se jim to podaří během naší hodiny se přihlásit a můžete se zeptat, uvidíme.*“

S2: „*To KN znamená co? Já nevím.*“

U: „*To je moje jméno.*“

S1: „*Kdo by to měl vědět? U, Ano.*“

U: „*No, to je taková hádanka.*“

S1: „*Ano, hezky, zašifrovaný.*“

S3: „*S1, Jo?*“

S1: „*A křestní jste říkala?*“

U: „*Karolína*“

S1: „*Karolína. To si musím napsat. Já bych to zapomněl. To je hezký meno. Kdy máte svátek? Ani nevím.*“

U: „*15. listopadu*“

S1: „*Obdivuju u vás hlavně tu svatou trpělivost, co máte. Kde jste se to naučila, to teda, to nechápu. Já si taky myslím o sobě, že jsem jako takovej dost trpělivej, protože člověk se musí v životě naučit, ale tu vaši trpělivost, tu nechápu.*“

S2: „*Trpělivej, to já si zase nemyslím*“

S1: „*To zase zá jo. To zase já jo. Mně dokonce říkali puntíčkář. A já si za na tom zakládám z důvodu, že ted'ko na internetu, když nedáte ten puntík, tak vám to neveme . předtím tím cz*“

U: „*jo*“

S1: „*No, a je to tečka taková, obyčejná, puntík. Kdo by řek, že to tak takovýdle nadělá problémy, když tam není. Takže taky jsme puntíčkáři všichni.*“

S1: „Já jsem akorát Jiříka. On, za toho Hitlera to auto, tak jsem mu chtěl říct, že my jsme měli za Hitlera tu šestistupňovou stupnici, víte hodnocení, jo? Čili koule, pětka nevyšla nejhorší. Nejhorší byla šestka.“

S2: „Až takle.“

U: „A jaké to pro vás bylo?“

S1: „No, jako teďka, jako teďka pro ty děti, no. Žádnou velkou hlavu.“

U: „Takže nezažil jste tu změnu nebo zažili jste změnu ve školství?“

„Jestli jste zažili tu změnu, že jste měli pětistupňovou škálu a potom šestistupňovou, po celou dobu šestistupňovou nebo potom nejprve šestistupňovou a potom pětistupňovou?“

S1: „No“

U: „Jo, je to tak.“

S2: „A existuje známka pětka s hvězdičkou?“

U: „To nevím, takovou já nedávám.“

S1: „To je potom šestka.“

S2: „Já jsem si zase říkal, kdybych já byl učitelem, tak nikdy bych nikomu nedal horší známku než čtyřku. Pětku už nikdy, protože život je naučí, to co voni jakoby neuměli na tu zkoušku. Ale abych ho jako znemožnil tou pětkou, to bych jako nemoh udělat.“

S1: „No, ale vidíte. Za protektorátu byla ještě ta šestka.“

S2: „No. Na to bych neměl to srdce, já. Ale je to třeba někdy, když to neumí, no ale ....“

S1: „ještě jsem Jiříkovi taky chtěl říct. To je jen takový ... Třeba, když třeba byl nálet jo, teďka to vidím v tom Izraeli, že jo, tak jsem si na to vzpomněl, jo. Tak když byl nálet a my jsme byli v Lounech, víte. A tam bombardovali ten Staliňák teda, to bylo .... A to furt houkalo se a to pak bylo už v tom 45 víte. A jakmile byl poplach, tak jsem šli do nějakýho krytu nebo do sklepa. No a pak už jsme nešli do školy. Tak jsme vždycky říkali, hlavně, aby to bylo dopoledne.“

S2: „Já jsem se nějak doslech nebo dověděl. Na Karla Gotta, on žil v Plzni. A na konci.... on byl taky ročník 39, já byl 38,... že tam bombardovali tu Plzeň taky a voni byli ve sklepe s maminkou zasypaný. Karel Gott“

U: „Hm“

S2: „A údajně snad se říkalo, že bombardovali Američani a zase někdo říká, že to byli Angličani, anglická letadla. Jaká je pravda nevím, ale vím, že nad Strakonice přelétávali vysoko takový malinký letadýlka zařazený a říkali, že to jsou anglo-americký svazy, letěly na východ.“

S1: „Ano, anglo-americký svazy, přesně tak.“

S2: „Bombardovali.... A houkala siréna a my jsem museli do sklepa a nikdo nevěděl, budou, nebudou bombardovat a říkal kamarád, někdy bombardovali poblíž Prahy, někdo tam začal na ně střílet, voni to tam nějak otočili a začali tam taky střílet na ty lidi.“

U: „Hm“

S1: „To je akce, reakce no.“

U: „Hm.“

S1: „No a dneska to tady máme v Izraeli v živém přenosu, bohužel.“

U: „Karolínka nám tady píše, že hraje na klavír.“

S2? „To bysme si rádi poslechli.“

U: „Karolínko, myslíš, že bys nám mohla zahrát? Karolí, neslyšíme tě.“

Ž5: „Ano, mohla.“

S1: „Se ozývá, jakoby.“

S3: „Dobrý den, já se moc omlouvám. Já jsem měla návštěvu ve dvě a ve tři.“

„A nepřišla jsem sem pozdě?“

U: „Ne, vůbec ne, dobrý den.“

S3: „Já se omlouvám.“

U: „V pořádku.“

S3: *„Napřed jsem měla kamarádky a teď syna. Tak jsem měla jednu návštěvu za druhou.“*

S2: *„Nikdy není pozdě.“*

S1: *„Ne“*

S2: *„S potěšením zjišťuju, že jste i choreograf, což tedy vítám.“*

S3: *„Budem tančit? Že jsem choreograf?“*

S2: *„Ne, choreograf, to je se slovem hudba -chór.“*

S3: *„Jo, my tady budem přímo zpívat?“*

U: *„Ne, nebudeme zpívat. A Karolínka už nám asi hraje?“*

S1: *„Poslechneme“*

U: *„Krásné Karolínko“*

S3: *„Výborně“*

U: *„Krásné“*

S2: *„Šikovná holčička.“*

U: *„Tak a když jsme u té hudby, tak já bych asi začala, uvedla naši hodinu. Je to poslední hodina, kdy se vidíme online i s dětmi. Tak protože příští týden nám končí online výuka. Už budeme chodit konečně všichni do školy. Ted je to opravdu naposledy, co se takto vidíme. Doufejme do konce školního roku. A pro začátek hodiny jsem se rozhodla, že vám budu pouštět písničky z pohádek. A my budeme hádat o jakou písničku či pohádku se jedná. Tím se dostaneme trošičku do pohádkové nálady a budeme pokračovat tak, že si zahrajeme naši pohádku o veliké řepě. A až si ji zahrajeme, tak vám opět přečtu nějaký příběh a tentokrát to bude hádankový příběh a děti si při tom příběhu budou kreslit tak jak ten příběh postupuje a budou podle toho svého obrázku hádat, co to vlastně je. a nakonec si můžeme povídat o tom, jaké jídlo máte nejraději a jaké jídlo jste měli nejraději v dětství, co vám bylo vzácné.“*

„Tak můžeme začít?“

S3: *„Ano“*

U: *„Výborně. Děti, dneska tu nemáme návštěvu, tak já vás prosím, abyste byli aktivní i ostatní, zapněte si kamery, abychom se viděli a já vám pustím první písničku.“*

S1: *„Něco tam píšou. Není zde nic k zobrazení. Asi neslyšíme.“*

U: *„Neslyšíte?“*

S1: *„Ne.“*

U: *„Aha“*

Ž3: *„Ne“*

U: *„Tak já to zkusím znovu.“*

S3: *„Vás slyšíme, ale nic jiného.“*

U: *„Zkusíme to znovu. ... Tak poznali jsme podle hudby?“*

S1: *„Ano“*

U: *„Tak co“*

S1: *„Můžeme to říct? Ptáte se nás nebo děti?“*

U: *„Všech, ptám se všech, jsme tady dohromady všichni.“*

S3: *„My víme, tak počkáme na děti.“*

U: *„Tak děti, co myslíte, víte to?“*

S2: *„Nějakej Honzík se vám tam přihlásil.“*

U: *„Honzíku ?!“*

Ž3: *„Křemílek a Vochomůrka.“*

U: *„Křemílek a Vochomůrka, ano výborně. Pustím další písničku. Tak zkusíme najít jinou písničku. Tak, můžu? .... Tak, určitě už víme.“*

S3: *„Už to přímo řekli, že to je Tom a Jerry.“*

U: *„Ano, Ž1, můžeš.“*

Ž1: *„Tom a Jerry.“*

U: *„Výborně, Tom a Jerry, ano.“*

S1: „*Tom a Jerry, no.*“

U: „*Tak, pouštíme další.... Tak, už někdo poznal?*“

S2: „*Já vím.*“

U: „*Ž4 se taky hlásí. Ž4?!*“

Ž4: „*Saxana?*“

U: „*Saxana, ano. Výborně, tak další. .... Tak, kdopak ví?*“

S1: „*Ž2 ví.*“

U: „*Tak, Ž2?!*“

Ž2: „*Princezna ze mlejna.*“

U: „*Výborně, Princezna ze mlejna, ano. Ták a teď to bude složitě, to jsem zvědavá, jestli budete vědět. Tak, ví někdo?*“

S3: „*Už můžeme my?*“

U: „*Ž4 se nám hlásí, tak Ž4?*“

Ž4: „*Pan Tau*“

U: „*Pan Tau, ano. Poznali všichni?*“

S3: „*Ano.*“

S2: „*Já ne.*“

U: „*Tak, a teď opět jedna složitější. ... tak, co by to mohlo být? Kdopak ví?*“

S3: „*My máme dva.*“

U: „*Dva tipy? Tak jaké máte?*“

S3: „*Můžeme to říct?*“

U: „*Určitě*“

S3: „*Víla Amálka a nebo motýl Emanuel.*“

Ž1: „*Víla Amálka?*“

U: „Vila Amálka, tak to mě zajímá, jestli náhodou nemají stejnou hudbu, protože já tady mám napsáno, že toto je o makové panence.“

S3: „No, Maková panenka a to je motýl Emanuel. Ano, ano, Maková panenka a motýl Emanuel, hm. Tak to byl ten motýl, no.“

U: „Ták, a teď to bude jednoduché.“

S2: „No přece ten Trautanberk nebo jak se jmenoval. ... Trautenberk, Krkonošské pohádky“

U: „Jak se jmenuje pohádka?“

Ž1: „Krkonošské“

S1: „No, ano“

Ž1: „Krkonošská pohádka“

U: „Ano, výborně, přesně tak.“

S2: „Správně.“

U: „Tak, už možná někdo ví.“

S3: „No, jak se to jmenuje, to ú baba ú, no ?“

U: „Tak, já ještě chvíli pustím, .. tak a teď už ví určitě všichni.“

S3: „Ano“

U: „Tak, Ž4, co by to mohlo být? Ž4, nerozumíme prosím.“

Ž4: „Královské reggae?“

U: „Královské reggae je písnička, ano. A pohádka se jmenuje, kdopak ví?“

S1: „Princezna, která ráčkovala.“

U: „Ano, o princezně, která ráčkovala. ... tak Ž9 píše, jestli jí slyšíme. Ž9 , zkus prosím promluvit..“

S2: „Neslyšíme.“

U: „Doposud jsme tě neslyšeli ... tak pouštím tedy další. Ž9 neslyšíme.“

„Tak, kdopak ví?“

S3: „*Kačeří příběhy.*“

S2: „*Nevím, nevím.*“

S1: „*Kačeří příběhy.*“

U: „*Ž?!*“

S1: „*Není rozumět.*“

U: „*Ž1, nerozuměli jsme.*“

S3: „*My ne*“

Ž1: „*Kačeří příběh*“

U: „*Výborně, Kačeří příběhy, skvěle.*“

S2: „*Jaké?*“

S3: „*Kačeří, Kačeří příběhy. To byl ten Kačer Donald.*“

U: „*Ták, už je nám to určitě jasné.*“

S2: „*To slyším poprvé.*“

S1: „*Hlupáku najdu tě.*“

U: „*Ano, Hlupáku, najdu tě. A jak se jmenuje ta pohádka?*“

S3: „*Ježíš, Andrlová hrála princeznu.*“

U: „*Ví někdo?*“

S3: „*Menšík byl králem.*“

U: „*Tohle je Dělání anebo Princové jsou ...*“

S3: „*na draka.*“

U: „*Ano. Princové jsou na draka.*“

S1: „*To my taky.*“

U: „*Tak, určitě víme. Kdopak s námi ještě nemluvil?*“

S2: „*Ta melodie.*“

U: „Žl se hlásí. Žl?!“

Ž1: „Včelka Mája.“

S3: „Ne,ne.“

U: „Myslíš, že to byla Včelka Mája?“

„Slyšíme, že ne, tak co to mohlo být?“

S3: „My si myslíme, že to byl Mach a Šebestová.“

U: „Ano, je to Mach a Šebestová. Já vám to ještě pustím, jo?“

„Tak, už víme? Výborně. A poslední písničku pouštím.“

„Tak Žl, co je tohle? Poznáš to tedy?“

Ž1: „Ne.“

U: „Nevadí“

Ž4: „Hlupáku, najdu tě?“

U: „Ne, ne. Pouštím dál. Už víme?“

Ž1: „Už vím. Včelka Mája.“

U: „Včelka Mája, ano. Tak já vám ji pustím.“

S2: „To není Gott, ne, ne, tentokrát ne.“

„Oni to taky točili v NDR.“

„Tam to vysoký F tam bylo slyšet. Ale nebyl to Gott, tentokrát ne. Ale velice podobný. Hm.“

U: „tak já vás teď poprosím, abyste si připravili naše scénáře, připravené na hru o veliké řepě.“

S3: „Ano“

U: „Děti, připravte si masky, nejprve si ujasníme, co kdo bude hrát.“

S3: „Já babičku“

U: „Výborně, máme babičku i dědečka.“

S1: „Já vypravěč.“

S3: „Aha, tak pan S1 bude vypravěč.“

U: „Pan S1 bude vypravěč, dobře.“

S3: „Pan S2 bude děda.“

S1: „A paní S3 bude babička.“

S3: „Ano.“

U: „Dobře. A teď poprosím děti. Dětičky, potřebujeme vnučku. Kdo by chtěl hrát vnučku?

Ž4 chce hrát vnučku, dobře.“

S3: „Paní U, my nemáme obraz zase. My tam pořád vidíme tu hudbu.“

U: „Pardon, už tam bude.“

S3: „Jo, já myslela, ... už děkujeme, už tam budeme.“

U: „Ž3 se hlásí, že bude hrát vnučku. Potom potřebujeme ještě koho? Kdo je v té pohádce děti ještě?“

S1: „Pejsek, kočička.“

S2: „Myš.“

S1: „Pejsek a kočička.“

U: „Tak, Ž6 to asi nejde, ale slyšela jsem, že tam hraje pejsek, kočička a S2 nám řekl, že ještě myška. Tak, kdo by chtěl hrát pejska? Zmáčkněte tlapku. Kdo bude hrát pejska? Tak, x bude hrát pejska.“

Ž3: „Ž6 by chtěla hrát pejska, ale Ž6 nejde mikrofon.“

U: „Aha, tak někdo jiný, komu jde mikrofon, pojd'te s námi hrát pejska.“

S3: „Ž3, ať je Ž3 pejsek.“

Ž3: „Tak, jo.“

U: „Dobře, tak Ž3 bude hrát pejska. Kdo bude hrát kočičku?“

S1: „Určitě holčička nějaká.“

U: „Kočičko, kočičko, kdo tě bude hrát?“

Ž5: „paní učitelko, já budu kocourek.“

U: „Dobře, tak máme kocourka, výborně.“

S2: „Kocour.“

U: „A myšku, myšičku zahraje? Ž8, chceš hrát myšku? ... Výborně... Ž8 hraje myšku.“

S1: „Hurá.“

U: „Tak skvělé. Máme všechny obsazené. Tak můžeme začít?“

S3: „Jak se jmenuje vnučka?“

U: „jak se jmenuje vnučka?“

„Vnučko! Vnučka je Ž3“.

S3: „Dobře.“

U: „já vás děti poprosím, teď si ale zapněte kamery, ať se vidíme a hrajeme společně, ano? Protože to budeme nejen číst, ale i hrát, tak.“

S2: „Děda je podtrhanej, babička taky.“

S3: „Ano. Je to perfektní, jen jsem nevěděla toho vypravěče.“

U: „Tak tedy, jestli nemá nikdo žádné otázky, tak můžeme začít.“

S2: „Začněte.“

S1: „Já, vypravěč. Byla, nebyla jedna babička a dědeček.“

S3: „Dědo, zima bude tuhá, zasadíme řepu.“

S2: „Ale proč ne? k těstovinám bude dobrá.“

S1: „A tak dědeček s babičkou řepu zasadili a poctivě ji zalévali, dokonce tak poctivě, že řepa rostla jako z vody, byla veliká, převeliká.“

S3: „Dědo, řepa už nás úplně přerostla. Čím jsi jí zaléval?“

S2: „No, vodou babi, vodou.“

S1: „Jednoho slunného dne se rozhodli dědeček s babičkou, že řepu vytáhnou. Dědeček se statně chytil řepy. Táhl, táhl, ale nevytáhl.“

S2: „Babi, ta drží jako přibitá.“

S3: „Sundám si zástěru a jdu ti pomoci.“

S1: „Dědeček chytil řepu, babička se chytla za dědečka. Táhli, táhli, ale nevytáhli. Babička zavolala na pomoc vnučku. Vnučka se jmenuje...“

S3: „Ž3! Pojd' nám pomoci!“

Ž3: „Už běžím, babi“

S1: „Dědeček chytil řepu, babička se chytla za dědečka, vnučka za babičku. Táhli, táhli, ale nevytáhli. Vnučka zavolala na pomoc pejska. Pejsek se jmenuje....“

U: „Ž2 tak jak se jmenuje pejsek? Ž2?“

Ž2: „Hm.“

S3: „Tak Ž2.“

Ž2: „Haf, už běžím, haf.“

S1: „Tak dědeček...“

S3: „Vypravěč...“

S1: „Dědeček chytil řepu, babička se chytla za dědečka, vnučka za babičku, pejsek se chytil vnučce sukni. Táhli, táhli, ale nevytáhli. Pejsek zavolal na pomoc kočičku. Kočička se jmenuje....“

S3: „Ž1“

U: „nemáme kočičku. Kocourka máme, kocourek Ž1. Kocourku, vidíš, kde jsme?“

Ž1: „paní učitelko, mě to zase vypadlo.“

U: „Aha, kocourku, je to osmý řádek odspoda, na prvním papíře.“

S3: „Nemůžeme tu kočičku najít, nějak.“

Ž1: „Mňau, už jdu, mňau.“

U: „Tak kočička, můžeme dál.“

S1: „Dědeček chytil řepu, babička se chytla za dědečka, vnučka za babičku, pejsek chytil vnučce sukni, kočička zasekla drápky do pejska a táhli, táhli, ale nevytáhli. Kočička zavolala na pomoc myšku. Myška se jmenuje...“

S3: „Jak je myška?“

U: „Ž4. Ano, Ž4 nevypínej si mikrofon.“

S2: „Tak Ž4.“

S3: „Kočička volá.“

Ž4: „... jestli mě sníš.“

S3: „Myšičko, pojď ke mně blíž. ... Půjdu kočičko...“

Ž4: „Půjdu kočičko, ale, ne že mě sníš.“

U: „Tak, půjdu kočičko, ale ne, že mě sníš.“

S1: „Dědeček chytil řepu, babička se chytla za dědečka, vnučka za babičku, pejsek chytil vnučce sukni, kočička zasekla drápky do pejska, myška se chytla za kočičku. Táhli, táhli, už byli vysílení a najednou se ozvalo mohutné lupnutí. Všichni pomocníci, kromě babičky a dědy, se svalili k zemi a dědeček s babičkou vítězoslavně drželi řepu.“

S3: „Teda dědo, myslela jsem, že ti luplo v zádech a ona to byla taková velká řepa.“

S2: „Uděláme, obrovskou hostinu.“

S1: „Protože měli všichni obrovskou radost, rozhodli se, že dědečkovi a babičce pomůžou s přípravami hostiny. k práci, aby jim šla lépe od ruky, babička předčítala příběh a ten si poslechneme nyní.“

U: „Tak to si zaslouží obrovský potlesk. To bylo nádherné, děkuji vám všem. To bylo úžasné.“

S3: „Perfektní.“

S1: „Ano.“

S2: „Libilo se nám to.“

S3: „Jo.“

U: *Já jsem nadšená z toho.*

S3: *„Třeba to paní učitelka bude potřebovat.“*

U: *„Scénáře si klidně nechte, nepotřebuji je. scénáře vám zůstávají. A teď bych poprosila děti, aby si připravily pastelky a papír, protože k tomu příběhu, který vám teď budu číst, potřebujete pastelky a papír. Tak dětičky, máme připraveno?“*

U: *„Ž1 se asi připravuje ještě.“*

U: *„vše je připraveno, skvěle. Tak, já vám přečtu teď kousek příběhu a vy ho namalujete. Potom přečtu další kousek a zase ho namalujete, potom další, namalujete a naposledy další namalujete. Ano?“*

„Ostatní, ale i děti, hádají, o čem to vlastně čtu. Tak, jmenuje se to Skleněný domeček. Posloucháme všichni? Slyšíte mě dobře.“

S3: *„Ano. Jen nevíme co skleněnýho. Skleněný?“*

U: *„Skleněný domeček.“*

S3: *„domeček. Děkujem.“*

U: *„Přiletěla moucha k mouchám. Objevila jsem domeček, náramný, nádherný, celý skleněný. Všecky mouchy i s tou mouchou letěly, až našly domeček. Náramný, nádherný, celý skleněný. To by bylo bydleníčko, jenže dům je obsazen. Uvnitř leží žluté zvíře zavinuté dokolečka. Tak děti, namalujte si to, jak by to mohlo vypadat?“*

S1: *„Žluté zvíře stočené dokolečka.“*

U: *„A já ještě budu pokračovat ano?“*

„Ž6, když ti nejde mikrofon, vůbec nevadí. Klidně s námi jen poslouchej a maluj to, co říkám, jo? Potom nám můžeš ukázat obrázek, jo? A já pokračuji tedy dál. Že by to byl mravenečník? Nebo stěhovavý mamut? To nebude, nemá kly, leda by si na nich ležel. Kdepak, to by nevydržel. Já tipuji brejlovce. A ať je to třebaš hroch, povídá ta jistá moucha, která skleněný dům objevila. Hlavně aby nekousal. Kdyby nekousal a neškrabal, mohly bychom ho lehce vystrnadit. A samy se ubytovaly v domečku nádherném, přenádherném, celém skleněném. Tak zkuste malovat, jak si to představujete, že to tam vypadá. Začaly se kasat, začaly dorážet.“

Vystrč hlavu, otevři tlamu, vyceň zuby, ukaž nám, co dovedeš, zařvi, zamruč nebo aspoň zaštěkej. Kdyby to byl totiž šakal, mohl by zaštěkat. Žluté zvíře pořád nic. Leží v kolečku, jakoby se ho to netýkalo. Bojíš se nás, vid'? Bzučí mouchy jedna přes druhou. Boj se, boj, my chceme tvůj domeček, nádherný, náramný, celý skleněný. Dáš-li nám ho po dobrém či po zlém, necháváme na tobě. Žluté zvíře pořád nic. Že by už zimní spánek? Je teprve září. Já jdu holky na průzkum, rozhodla se ona jistá moucha, která skleněný dům objevila. v podlaze je skulina, nějak se už protlačím.“

„Tak zase vám chvíličku nechám.“

S3: „Skleněný dům, žluté zvíře stočené do klubička a doráží na něj moucha. A mouchy na něj doráží, chtějí ho vypudit. A v podlaze je díra. To jsem zvědavá.“

U: „Mouchy nad takovou statečností zrovna oněměly. Jedna dokonce zamáčkla slzu v koutku oka. Jestli moucha bídne zahyne, dá jí zhotovit desku a do desky vyrýt tklivý zlatý nápis, ale než se na něm dohodly, moucha už je tu a se za nos.“

S3: „Tam je smrad v tom domečku. Co to může být?“

U: „Tak já budu pokračovat zase. Kouzl tě, uštkl tě, je to mamut nebo hroch? Dotírají mouchy celé vyjevené. Kdyby jenom to. Podle všeho je to tchoř. Honem odtud pryč! Mouchy zabzučely a uletěly. Tak, co to mohlo být?“

S2: „Co to bylo?“

S3: „Nevíme.“

U: „Co to mohlo být? Napadá vás něco? Děti ukažte nám vaše obrázky. Tak domeček vidíme.“

S1: „My nevidíme obrázky.“

U: „Ano. Tak já budu tedy pokračovat a už vám to prozradím. Syreček zůstal sám a hrozně se smál ve svém domečku náramném, nádherném, celém skleněném.“

S3: „No.“

U: „Co to bylo?“

S3: „Syreček pod poklopem.“

U: „*Syreček, ano. Syreček byl schovaný. Proč byl schovaný ten syreček?*“

S3: „*Pod poklopem, aby se nešířil smrad.*“

U: „*Ano.*“

S1: „*Vůně, tak vůně syrečka.*“

U: „*Ano, přesně tak. Tak tipovali jste to, že to takto dopadne?*“

S2: „*Ne.*“

S2: „*Ne, ne. My jsme hádali něco jinýho.*“

U: „*A co jste mysleli, že by to mohlo být?*“

S3: „*Až přijdete, tak vám to řekneme.*“

U: „*Dobře, tak jo, tak to už se těším.*“

„Tak, já vás teď tedy poprosím. Máme před sebou poslední část našeho setkání, a to je povídání o jídle. Když jsme se dočetli až k syrečku, tak jaké jídlo máte nejraději a jaké jídlo jste měli nejraději v dětství? Co vám bylo vzácné třeba?“

S3: „*Já bych řekla, že řízek.*“

U: „*Řízek*“

S1: „*Řízek dobroučkej, ňam, ňam. Svatá pravda.*“

U: „*Řízek, výborně. A v dětství?*“

„Žl také chutná řízek.“

S3: „*A pane S2?*“

S2: „*Já mám oblíbený smažený sýr a tatarku a hranolky.*“

S3: „*Jojo, taky dobrej.*“

S3: „*A pane S1, co vy?*“

S1: „*Já mám určitě teda řízek. A můžu vám říct i podrobnosti. v triapadesátým tady byla měna, tak to bylo všelijaký s tím masem a já jsem za dva roky pak šel na vojnu a tam, když byly řízky, tak jsem jako takovou směnu uklízel jo a to jo a ten kuchař říkal: Jez, ber si řízky.*“

Tak já chleba a řízek. On: chleba né, to jenom ten řízek. A skutečně za ten den jsem snědl 15 řízků.“

S3: *„Jóoo. Ale já mám taky ale ráda řízek bez chleba.“*

S2: *„Ve strouhance.“*

S3: *„Jo, jo, jen tak do ruky. Když se smažily takový ty malý, tak jsem si je vždycky brala.“*

S1: *„Na vojně rádi kuchaři dělali někdy jutový pytel a obalili jako řízek.“*

S1: *„Dělali žerty dravé a hravé.“*

S3: *„A musíte říct komu to dělali.“*

S2: *„Jo.“*

S1: *„Nevím, to nevím.“*

S2: *„No, těm šaržím, který nebyli hodný na ně. No to znám všechno.“*

DPS: *„Ale k tomu řízku musí být bramborový salát.“*

U: *„Hm, bramborový salát, ano.“*

S1: *„A on stačí i brambor.“*

U: *„Jste skromný, vám stačí i brambor, dobře.“*

„Tak a děti, jaké máte oblíbené jídlo? Kdo se nám pochlubí? Ž1?!“

Ž1: *„Popcorn.“*

U: *„Popcorn a Ž7 ho zrovna baští, že jo Ž7?“*

Ž7: *„Ano“*

U: *„Zrovna ho tam má, ano.“*

S2: *„Co?“*

S3: *„Popcorn, to je taková ta kukuřice, bílá, pražená, takhle jak to praskne. Praží se kukuřice a vona praskne a je to takový lehoučký.“*

S2: *„To poprvé slyším.“*

U *A Ž5? Ž5, ty už jsi nám asi říkal, ale můžeš to zopakovat.*

Ž5: „Jestli můžu někoho ukázat.“

U: „Jasně, můžeš někoho ukázat. Zapni si kameru, jo?“

S1: „Jo, popcorn.“

U: „A, už vidíme. A Ž3, jaké máš nejoblíbenější jídlo?“

Ž3: „Řízek a klobásu.“

S1: „Klobásku.“

U: „Teda, taková samá zdravá jídla tady máme.“

„A Ž2? Ž2 moc ti nerozumíme. Mohla bys nám to prosím napsat?“

Ž2: „Řízek“

U: „Řízek také, tédy, tak to budeme mít řízkovou hostinu.“

„A ještě Ž6 nám neřikala nic. Ž6, můžeš nám to napsat. Tak když ti nejde mikrofon, já to sdělím ostatním. A Ž4 jestli se chce pochlubit, co rád baští? Ž4 taky řízek. Tak řízek vede.“

S1: „A já bych se chtěl zeptat vás paní učitelko, jestli máte ráda řízek pokapaný citronem?“

U: „Také mám ráda, ano.“

S2: „Taky.“

S1: „Ale to musí být rybí, ryba.“

S3: „Nemusí.“

U: „Ne, rybí já ne. Ale já mám nejraději vepřovou panenku.“

S3: „No, taky dobrá. Víte, co je taky strašně dobrý? Srnčí na červeném víně.“

U: „Tak za chvíli určitě máte večeři, že jo?“

S1: „Ano“

S2: „Ani nevím, co mám dneska k večeři.“

S3: „Houbový, ne bramborový guláš s chlebem.“

U: „A jako děti jste měly rádi co?“

„Ž6 má ráda bramborové knedlíky se zelím a řízek s bramborovým salátem a popcorn.

A vy jako děti? Co jste rádi jedli?“

S1: *„My jsme rádi jedli všechno. Jo, akorát ne játra a tu vomáčku takhle“*

S2: *„koprovou“*

S1: *„koprovou. To mi vstávalo v krku.“*

S3: *„No, já bych řekla, že asi taky vedla krupičná kaše. Tu máme rádi dodnes, i tady nám ji vaří a je moc dobrá. Hm, řid'oučka. A když potom jsem vařila dětem, tak náš Péťa měl rád, ale s puckama. Musela jsem ji dvakrát zavařit, aby se tam udělaly ty pucky. Mami, ale s puckama.“*

S2: *„Já ne, pucky nemám rád.“*

S3: *„Jo, náš Péťa je měl rád.“*

U: *„Ž6 píše, že ji má taky ráda, krupicovou kaši.“*

S2: *„Hm, no.“*

U: *„A já jí dětem také vařím.“*

S1: *„Paní učitelka má ráda s puckama nebo bez puček?“*

U: *„Bez.“*

S3: *„Bez, no. To náš Péťa byl specialista. No, pudink, pudink jsem taky měli vždycky rádi.“*

S1: *„Jo, jo, dodneška mám rád.“*

S2: *„Já taky.“*

S3: *„Šťávu malinovou polít.“*

S1: *„Nemusí být ani. A do toho piškoty pokapaný rumem. A to ovoce.“*

U: *„Tak já bych řekla, že na večeri už jste navnaděni. Už se asi těšíte.“*

S3: *„Jo, jo.“*

U: *„A teď asi nechám prostor, jestli máte někdo nějaké otázky. z dětí i od vás.“*

Ž4: *„Já“*

U: „*Ano, Karolínko?*“

Ž4: „*Dědečku a babičko nechtěla byste někdo...*“

U: „*Karolínko, to vypadlo... ale ona už to i napsala, tak já to zkusím přečíst.*“

Ž3: „*Paní učitelko, já jí slyšel*“

U: „*Jo, tak kdyžtak to přetlumoč Pájo.*“

Ž3: „*Jestli prej by dědeček a babička nechtěli jít k nim do rodiny.*“

S3: „*Jo*“

U: „*Tak, Karolínka už vás zve domů.*“

S1: „*Tak to je hodná, děkujem. Tak to se možná přijdem podívat.*“

U: „*Tak máte někdo ještě otázku. Tak ode mě je to už pro dnešek všechno. Pokud budete chtít kdykoliv, tak si sepište nějaké otázky. Můžete klidně i na Jiříka nebo na děti, které tady nejsou a já jim to předám a potom vám to přinesu, ty odpovědi.*“

„*Tak já vám přeji, mějte se krásně. Nechte si chutnat tedy, večeri, užijte si to. A uvidíme se s dětmi zítra ve škole a s vámi hned po vyučování.*“

S2: „*Dobře.*“

U: „*Mějte se krásně a na shledanou.*“

S3: „*Na shledanou, děkujeme.*“

Příloha 4 – 1. skupinový polostrukturovaný rozhovor - žáci

1. Polostrukturovaný skupinový rozhovor - žáci

U: *„tak, my jsme v pátek měli tedy setkání se seniory a já bych si s vámi teď chtěla udělat takovou skupinovou debatu o tom, co vám to setkání přineslo, na co si z toho vzpomínáte a co pro vás bylo hodně zajímavé, nebo co vás na tom setkání bavilo či nebavilo. Cokoliv k tomuto setkání můžete říkat. Ano? „*

„Půjdeme nejprve postupně a potom si budeme předávat slova, když bude chtít někdo hovořit ano? Tak Ž4?“

Ž4: *„Mně tam hodně bavilo jak jsme skládali tu vlaštovku a potom, jak jsme ji hodili z okna a potom á potom, mně tam bavilo jak ten pan senior říkal emm ty věci. Já si nepamatuju moc co říkal. Ale bavilo mě to poslouchat a ještě jak jsme hledali ty rozdily.“*

U: *„Jo, rozdily tě bavily a co ti to setkání dalo. Bylo v něčem prospěšné pro tebe? Setkáváte se běžně s takovými seniory? Bavíte se s nimi takhle?“*

Ž4: *„Jo, protože my teďkonc emmm když máme online hodiny, tak musíme jezdit k babičkám.“*

U: *„Dobře, tak jo. Tak Ž7, chceš mluvit už teď?“*

Ž7: *„Dobře, jenom.... Ve čtvrtek, když se to setkání mělo být, ale nebylo, tak jsem se i rozbrečela, že tam moje babička nebude. Nevim, asi mám nějak opožděný reakce a potom v pátek mě to hodně bavilo a už jsem tak nemyslela na jiný věci. Jenom jsem se bavila a přišlo mi to, že to bylo hezký.“*

U: *„A co ti to setkání dalo. Dalo ti to něco?“*

Ž7: *„hm, možná mě zaujalo, jak Marek tam ukazoval v jakém autě jezdil Hitler.“*

U: *„hm“*

Ž7: *„a to, jinak mě bavily ještě ty rozdily a kolo štěstí.“*

U: *„Dobře. A ty příběhy byly pro tebe zajímavé? Jak nám říkali senioři?“*

Ž7: *„jo. Pamatuju si, že jeden z nich se jmenuje Josef a příjmení si nepamatuju.“*

Ž4: *„Jo a ještě jak něco ten pán říkal a Jiřík měl otázky o tom. Ještě jednu prosím, poslední prosím, úplně poslední“*

U: *„Tak Ž6, můžeš ty?“*

Ž6: *„hm“*

U: *„chceš teď mluvit, nebo ne?“*

Ž6: *„ee“*

U: *„Ž5? Ž5 byl spíš takový posluchač, že jo?“*

Ž5: *„zaujalo mě že nám říkali jaký byl jejich život a ještě jaký to bylo za války“*

U: *„hm, a ještě něco tě na tom příběhu zaujalo?“*

Ž5: *(kroučí hlavou)*

U: *„Ne, dobře“*

„Tak, Ž2?“

Ž2: *„mě zaujalo, jak jsme vyráběli vlaštovku, jak jsme otáčeli tím kruhem a... a jak jsme tam povídali.“*

U: *„A zaujalo tě něco na těch příbězích? Očekávali jste, že to bude takové? Měli jste nějaké obavy předtím?“*

Ž4: *„No já měla jenom obavy, že tam budeme jenom sedět a oni nám tam celou hodinu budou něco říkat“*

U: *„a bylo to tak, nebo ne?“*

Ž4: *„ne, my jsme tam hledali rozdíly, i točili kolem štěstí, potom už jsme sice nebyla ale....“*

U: *„necháme teď mluvit Ž1, ještě chvíličku... Ž1, chceš teď mluvit?“*

Ž1: *„asi jo. Na tom setkání mě nejvíc zaujalo jak tam mluvili o tý druhý světový válce...“*

U: *„to bylo zrovna docela tematické, jak jste se bavili se seniory o 2. světové válce, protože den na to, 8. května (Ž6 se hlásí) Ž6?“*

Ž6: *„Mě bavilo, jak jsme tam povídali o Hitlerovi a o 2. světový válce“*

U: *„hmm Ž1?“*

Ž1: *„paní učitelko? A jak tam povídal ten pán, že zná B17, to bombardovací letadlo, tak nedávno se našlo v moři na Islandu a mělo to tam ještě v sobě atomový bomby.“*

U: *„hm..., ale chtěla jsem říct, že druhý den na to, 8. května je státní svátek...“*

Ž1: *„ukončení 2. světové války“*

U: *„jmenuje se to Den vítězství, ano....“*

Ž4: *„ to už bylo“*

U: *„ano, 8. května. Předevčírem, ano. A je to o ukončení 2. světové války a ti senioři nám tam o tom také vyprávěli, že jo?“*

Ž4: *„paní učitelko, a jak dlouho trvala ta válka?“*

U: *„tak to musíme zjistit Jiříku, to si musíte zjistit. Nebudeme teď dělat žádné závěry.... Budeme to zjišťovat, ano? Ž9, teď můžeš mluvit ty, tedy....“*

Ž9: *„hm, mě bavilo, jak jsme tam dělali to, ty rozdily a jak ten senior mluvil o tý, prostě o tý válce. o tý historii. A potom mě ještě bavilo to kolo štěstí.“*

Ž6: *„Ještě mě bavilo, jak jsme se všichni chovali a jak ten pán povídal, že je jako děti chtěli němci otrávit.“*

U: *„ano, za 2. světové války, když byl ten jeden ze seniorů ve škole, tak chodili, ještě tehdy byla německá škola a česká škola a němci chtěli ty české děti otrávit. Zachránil je jeden čech, který to věděl a vylil ten jed. Takže ten, pán, co to říkal už tady dávno nemusel být a našťěstí tady je a žije plnohodnotný život.“*

„Tak, Ž10, chceš mluvit?“

Ž10: *„hmmm, asi ne.“*

U: *„nechceš.... Tak, Ž3?“*

Ž3: *„mě bavilo, jak jsme skládali tu vlaštovku, pak to kolo a pak ty rozdily. A to bylo asi všechno.“*

U: *„dobře. Já bych těd'ko jestli můžu, si na tabuli napsala klíčová slova. Všechno, co vás k tomu napadne. Můžeme to tak udělat? Já jdu k tabuli...“*

Ž1: *„paní učitelko, můžu ještě něco říct?“*

U: *„ano, určitě.“*

Ž1: *„jak říkali, že chtěl někdo otrávit ty děti, tak já jsem věděl, že Hitler, když byl v práci tak on věděl, že nepřežije 2. světovou válku a tak si buď dal prášek, co je jedovatej a nebo se střelil pistolí.“*

Ž9: *„já vim, ono, když to prostě nezvládal, tak ona mi mamka říkala, že on se schoval v nějakym bunkru, nebo nějakým prostě místě a tam se otrávil.“*

U: *„tak ale teď už se dostáváme zase k tématu 2. světová válka a řešíme spekulace o Hitlerově smrti. To budeme zjišťovat jindy prosím. Teď jsme tady proto, abychom si to setkání co nejvíce připomněli. Takže já teď napíšu všechna klíčová slova, která mi budete říkat, ano? Tak co vás tedy napadá?“*

Ž3: *„kolo štěstí“*

U: *„co s tím souvisí? Proč tam tak asi bylo?“*

Ž8: *„úkoly?“*

U: *„úkoly... Ž9?“*

Ž9: *„Ty.... Roz, rozdily“*

U: *„rozdily si pamatuješ.... Ž1?“*

Ž1: *„2. světová válka, povídání o 2. světové válce“*

Ž7: *„eště povídání o sobě“*

U: *„Ž4?“*

Ž4: *„A ty senioři“*

U: *„senioři, ano. Skládání vlaštovek. Ž10?“*

Ž10: *„Skládání vlaštovek“*

U: *„proč jsme tu vlaštovku skládali?“*

Ž1: *„já vim, abychom někomu poslali vzkaz?“*

U: *„ano...“*

Ž6: *„jak jsme si tam povídali s tím pánem o těch bojových vozidlech a tak.“*

U: *„Ž4?“*

Ž4: *„paní učitelko, a k těm seniorům také patří seznamování a nebo povídání o sobě a o 2. světový válce“*

U: *„bylo vám to příjemné, to setkání?“*

Ž4: *„ano“*

U: *„tak dál, co vás napadá ještě... co třeba otázka stáří.“*

Ž4: *„Konečně 90“*

U: *„Konečně 90, jo? Proč konečně 90?“*

Ž4: *„protože já jsem poslouchala rádio a tam napsali knížku Konečně 90 a poslední kapitola byla, že musí mít pohodlnou rakev a dlouho vydržíci mejkap.“*

(smích)

U: *„tak, jak si myslíte, že se cítí staří lidé, kteří s námi hovoří? Ž1?“*

Ž1: *„skvěle. Myslím, že aspoň ty děti to zajímá, že mají hodně dotazů ohledně 2. světové války a podle mě nám to rádi řeknou. Že jsou rádi, že máme takový otázky a že se boje, že není život zajímavější, co bylo a tak“*

U: *„výborně Ž1.... myslíte, že se mohli obávat něčeho?“*

Ž1: *„ne“*

Ž4: *„ne já si myslím, že možná, že řeknou něco drzího aa oni si to možná ani neuvědomí a oni potom neví, jak na to mají reagovat. Nebo něco takovýho...“*

U: *„představte si, že tam hovořil pán o tom, že je vdovec, to znamená, že mu zemřela manželka a on o tom dokáže hovořit takhle s vámi, předává vám ty informace do života a pro něj to musí být hrozně těžké.“*

Ž1: *„to jo, ale vdovec, my... když to řekne takhle, tak my nevíme. Co to je.“*

U: *„a co to tedy je?“*

Ž1: *„to je, že je sám, nebo o samotě“*

U: *„ano. Vdovec znamená, že ten druhý z páru mu zemřel. A jsou tam určitě lidé, kteří zažívali různá trápení. Hlavně za 2. světové války, když byli dětmi. Třeba jak mluvil o tom, že je chtěli otrávit. To se určitě neříká lehce... pro ty lidi je to strašně složité. Jo, takže možná z toho mohli mít také nějaké obavy, že se zeptáme na něco nevhodného, ale to my nemůžeme vědět, že, když se vzájemně neznáme. Ž1?“*

Ž1: *„ehm... ty obavy, jak jsme o nich povídali o 2. světový válce. Tak všichni, co byli v druhý světový válce, tak jim hrozilo nebezpečí do domu házeli granáty....“*

U: *„co říkali vlastně všichni ti senioři o 2. světové válce, když jsi se zeptal, jestli by ti doporučili tam žít.“*

Ž1: *„říkali že vůbec, protože tam bylo nebezpečí na každém rohu. Nikdy nevěděli, kdy jim vykopnou dveře od domu, hodí tam granát, budou hrozit pistolemi. Tam jde každou chvíli o život.“*

U: *„tak Ž6?“*

Ž6: *„já kolikrát viděl několik... cestou“*

U: *„co jsi viděl?“*

Ž6: *„několik těch německých bunkrů“*

U: *„hm, a“*

Ž6: *„a že mojí babičce je 90 a ta zažila druhou světovou válku“*

Ž4: *„mojí je taky 90 a“*

Ž6: *„tam jim šlo každou vteřinu o život“*

U: *„Ž7?“*

Ž7: *„jenom to...my s mojí tatškou, my jsme šli u Loun, kde je les, který se jmenuje Juj a oni tam jsou ještě ty bunkry na tanky a ještě tak je ta základna vojáků“*

U: *„ano, Ž1?“*

Ž1: „já jenom že můj, máho kámoše kámoš šel jednou s detektorem kovu a strašně moc to pípalo a on to odkopal a viděl tam dělo od tanku. Našel celej tank a eště k tomu potom šel a visděl tam takovou budovu. No a to byl úkryt pro vojáky. Byl tam kulomet eště s nábojema nevystřilenejma a granát vevnitř jako zapalovač.“

U: „hmmm, Ž5? Už se zase ale dostáváme trošičku jinam, mimo to naše setkání jo? Držme se prosím tématu : Naše setkání v pátek Ž5? „

Ž5: „no že jak říkal Ž1, že když někdo něco najde tím detektorem kovu, tak musí hned zavolat policajty nebo něco...“

U: „ano, ale už jsme zas trochu mimo naše stanovené téma... já tedy budu rovnou psát zase. Tak nějaké klíčové pojmy. Co nás napadá k tomu setkání? Co bych ještě měla napsat na tabuli?“

Ž4: „paní učitelko, ještě jak jsem chtěla to Konečně 90, tak sem si říkala, jakože to, jakože už jsou rádi, že už jsou v důchodu a že už nemusí chodit do škol.“

U: „hm. Myslíš, že by se chtěli vrátit do školy?“

Ž4: „no, já kdybych byla v důchodu, tak asi ne“

U: „co myslíte, jaký měli život tito senioři ve škole? Měli to jako vy? Nebo to měli jinak?“

Ž7: „oni to měli jiné, rptože zažili 2. světovou válku a eště ke všemu neměli kovid, ale měli něco horšího, něco daleko horšího.“

U: „tak, Ž1?“

Ž1: „ti senioři to měli o mnohem horší, protože byli ve 2. světový válce a mohli je třeba ta B17 hodit na ně atomovou bombu nebo tank by po nich mohl vystřelit. Nebo jak je někdo otrávil, tak...“

U: „určitě se tam mohly dít hrozná věci... to máš pravdu. Ale, myslíte si, že by se vrátili do školy tak, jak ji máme my teď?“

Ž1: „ee“

Ž6: „ne“

U: „Ž7?“

Ž7: „paní učitelko, jenom ono to nepatří moc k tématu jenom jsem zjistila, že jsem hodně po své babičce.. i když ona je úplně jiné znamení než já. Ale to asi nevadí. Na tom nezáleží.“

U: „tak, kdyby žili v dnešní době jako děti. Kdyby byli teď stejně staří jako vy. Chtěli by to?“

Ž1: „ano, protože tady už by je každéj nechal v klidu. Neotravoval by je, neotrávil by je. Nehrozilo by jim nebezpečí“

U: „hm, takže si myslíš, že by se rádi vrátili do školy jo?“

Ž1: „jo, protože už v tý 2. světový válce po nich mohli vzlít do třídy, postřílet je a tak.“

U: „ano., Ž4?“

Ž4: „paní učitelko, já si myslím že by se radši vrátili do školky“

U: „do školky myslíš?“

Ž4: „jo, protože tam můžou spinkat“

Ž6: „paní učitelko, já myslím, že by byli radši, kdyby zůstali v tom důchodu.“

U: „myslíš, že by chtěli zůstat v důchodu?“

Ž1: „ano, protože tam se nemusíme učit“

(smích)

U: „dobře, nemusí se učit, ale představ si, že už nikoho nepotkáváš, že seš s někým na tom jednom pokoji jako oni. Buďto seš tam sám nebo s někým a v této době oni nemohli vyjít na procházku. Oni tam prostě museli být sami celou dobu.“

U: „Ž7 se hlásí ještě...“

Ž7: „jenom... když jsme vždycky šli tam přednášet, tak vždycky jsem šla za mojí babičkou a řekla jsem jí prostě, že jsem od má mamky, protože ona babička už špatně viděla. No a že prostě, že ji pozdravuju a že ji zdravím od mamky a že ji máme všichni rádi. Vždycky jsem takhle za ní chodila“

U: „ano....Ž4?“

Ž4: „paní učitelko, oni si normálně nemohli vyjít na procházku, když byli mladý, protože byla ta válka. Ale jenom až potom, až byli velký.“

U: „hmmm, Ž6?“

„Ty jsi to zapomněl?“ (úsměv)

„Napadá vás ještě něco k tomu tématu? Ž1?“

Ž1: „já si myslím, že by se rádi vrátili do školy nebo do školky, orotože ve škole budou mít opravdu klid. Budou se v klidu učit a eště sem chtěl jenom říct, že podle mě ne, že všichni senioři viděli v tý 2. světový válce viděli ty raketometry“

Ž4: „jak říkal Jiřík, že by jim nevadilo se vrátit do školy, tak já si myslím, že by jim vůbec nevadilo si tu školu zopakovat, protože nevadilo by jim to protože, oni si prožili tamto a klidně by si to zopakovali, ale už hezčí.“

U: „tak ale teď se pojd'me vrátit k tomu, co tam opravdu zaznělo na té schůzce. Slyšeli jsme několik příběhů. S jakými seniory jsme hovořili?“

Ž1: „paní učitelko, já mám ještě dva dotazy.“

U: „Ž1?“

Ž1: „první dotaz je: Když byla 2. světová válka, tak přece všechno bylo šedý?“

Ž7: „nebylo, jen byly šedý filmy, protože ještě neměli barvu“

U: „Ž6?“

Ž6: „zažili válku“

Ž1: „zažili válku a ještě byli hodně hodný, milý spíš. Milí. Měli hodně odvážnou povahu... emmm, byli takoví, rádi odpovídali na otázky. Komunikativní a rádi nám plnili naše přání, jak jsme se ptali o tý druhý světový válce. Plnili přání bych napsal.“

Ž4: „paní učitelko, já si myslím, že byli takoví... jako že se dokázali zapojit do toho tématu, co jme dělali. Třeba ty rozdily, to kolo štěstí....“

Ž1: „takže aktivní“

Ž4: „no... taky“

U: „tak a co jsme se o nich dozvěděli....Ž7? pamatujete si, jaké profese měli?“

Ž1: „paní učitelko, ještě byli hodně úsměvaví, hodně hraví. Hlavně uměli se zapojit do toho tématu“

Ž4: „ta paní byla učitelka na základní škole“

U: „takže tam byla učitelka...kdo tam byl ještě“

Ž4: „byl to voják?“

Ž1: „ano, on šel na vojnu ten pán“

U: „to ale chodili dříve všichni muži“

Ž6: „oni museli Jirko“

Ž1: „jak to?“

Ž6: „protože ono to bylo povinný“

Ž7: „i můj tatka byl na vojně“

U: „tak, ale pokračujme dál, potom tam byl pán, který byl zemědělec, vzpomínáte si?“

Ž1: „ano!“

U: „ještě jeden pán tam byl... opravoval..... televize. Tak a teď si řekneme každý jednu věc, co mi to setkání dalo, co pro mě znamenalo.“

Ž1: „můžu začít? Mně to setkání dalo hodně novejších věcí, dalo mi to rady, kterých bych se měl držet ve svém životě a co by sem naopak neměl zažít nebo měl. Dalo mi to spoustu instrukcí, který sem nevěděl a...“

U: „hlavně jsi se dozvěděl více věcí o...“

Ž1: „o válce a životě. A ještě jak ten pán mluvil o tom, jak byl zemědělec, tak to bych chtěl být taky protože mám rád různé traktory, zetory, kamiony, kombajny.... Co to odváží“

U: „Dobře, tak můžeme dalšího?“

U: „Ž9?“

Ž9: *„dalo mi to rady do života a to co jsem nevěděla...“*

U: *„konkrétnější buďte jo? Abychom nehovořili jen obecně“*

Ž9: *„rady do života a nějaký poučení.“*

U: *„tak Ž2? .... Chceš mluvit? Ž8?“*

Ž8: *„dalo mi to rady a dozvěděla jsem se něco nového...“*

U: *„a co? A jaké rady?“*

Ž8: *„o druhé světové válce“*

U: *„o druhé světové válce tě to zaujalo jo?“*

Ž1: *„to zajímá skoro všechny...“*

U: *„Ž3?“*

Ž3? *„zaujalo mě, že jsem při setkání měl radost“*

U: *„radost? Větší radost jsi měl... výborně, to bylo hezké. Tak, ž6?“*

Ž6: *„že mě to bavilo a asi mě nejvíc bavila ta válka. A dobrý bylo, jak jsme se bavilo o těch letadlech a tankách. A o tom, jak vyprávěl, že jako děti chtěli, aby bylo bombardování dopoledne, kdy byla škola, protože se do ní potom už nevraceli.“*

(smích)

Ž1 : *„joooo“*

U: *„dobře... ž5?“*

Ž5: *„taky povídání o tý válce. To mě hodně bavilo.“*

U: *„Ž7? co ti to setkání dalo? Proč jsi z něho měla radost?“*

Ž7: *no... bavilo mě, jak jsme skládali vlaštovku... já upřímně sem nevěděla, jak se vlaštovka skládá a bavilo mě kolo štěstí a rozdílů a taky jsem se dozvěděla hodně o 2. světové válce.“*

U: *„hm, ano... ž4?“*

Ž4: „emmm, ono mi to připomnělo, jak to měli úplně hrozný v tý druhý světový válce. Já jsem to trochu věděla, ale ten pán i to úplně přiblížil, že to bylo horší, než jsem si myslela a taky mi to dalo takovou veselou náladu, kvůli tomu, že ty senioři měli taky veselou náladu, tak já ji měla taky.“

Ž1: „paní učitelko? A řeknete nám, co jste si z toho vzala vy?“

U: „no, určitě. Tak pro mě to znamenalo obrovskou radost, protože jsem viděla, že máte zájem o toto téma a zaujalo vás to, hlavně kluky tedy, protože se jednalo o 2. světovou válku a mám ten dojem, že když vám to říká někdo, kdo to zažil, když vám to popisuje barvitě, jaké to dříve bylo, tak že je to pro vás mnohem lepší a poutavější, než kdybych vám o tom vyprávěla já, nebo jsme o tom báдали nějakým jiným způsobem, třeba v knihách. Určitě by to bylo taky zajímavé, protože je to zajímavé téma, ale takto jsme se dozvěděli přímo konkrétní věci i s emocemi lidí, kteří to prožili. A hlavně jsem měla obrovskou radost z toho, že jsme neseděli jako pecky všichni, neposlouchali jen, ale zapjili jsme se do hovoru a pomohli jsme jak seniorům, tak nám. Senioři tam šli právě proto, aby nám něco předali. Protože my, vy jste ta generace, která jednou bude mít děti, která jednou bude mít vnoučata, která má před sebou celý život a kdybychom se nepoučili z toho, života, který byl dříve, z té historie, tak by se mohla opakovat třeba, jo? Je důležité znát historii, nemusíme znát přesné letopočty, ale v nějakém kontextu ji rozumět a chovat se tak, aby se neopakovala. Jo? A to, když si to takhle zažijete, když si povídáte, tak z toho mám obrovskou radost.“

Ž1: „děkujeme“

Příloha 5 – 2. skupinový polostrukturovaný rozhovor – žáci

2. polostrukturovaný skupinový rozhovor - žáci

U: *„tak, my jsme měli teď dvě setkání se seniory a nejprve bych se chtěla zeptat, jaké bylo téma toho setkání“*

Ž6: *„čtení“*

Ž4: *„pohádky“*

Ž7: *„hraní pohádek?“*

U: *„ano, dramatizace“*

Ž1: *„knížky, příběhy“*

U: *„ovlivnilo vás setkání? v čem? A co konkrétně vás ovlivnilo?“*

Ž4: *„paní učitelko, co to znamená ovlivnilo?“*

U: *„jestli ses nějakým způsobem změnila, kvůli tomu setkání. Jestli pro tebe bylo něco tak moc důležité do života, jak tě to ovlivnilo. Jo? Tak, Ž1, můžeš?“*

Ž1: *„Mě ovlivnilo to, jak jsme si četli, protože jsem teď dlouho nečetl o distanční výuku a nechtělo se mi. Teď sem znovu začal. Předtím jsem hodně četl, pak ne a teď sem začal znova.“*

U: *„hm, takže jsi začal číst? Dobře... a něco, co říkali ti seniory tě ovlivnilo?“*

Ž4: *„já teda jsem dlouho neotevřela tu knížku a teď ji čtu každý večer, protože jsem si na ni vzpomněla.“*

U: *„hm, dobře.... Ž6?“*

Ž6: *„mně to ovlivnilo tak, že víc čtu“*

U: *„dobře, Ž7?“*

Ž7: *„mně ovlivnilo to, že jak jsme tam psali o tom konci knížky, tak tam bylo jedno slovo, který jsem napsala hrozně hezky, tak jsem si ho zkoušela napsat víckrát a potom jsem to slovo uměla napsat hrozně hezky.“*

U: *„výborně, dobře, takže jsi se zaměřila na psaní? Jo? Ž7?“*

Ž9: „že ráda čtu“

U: „čteš jo? Bavilo tě to... dobře... Ž1?“

Ž1: „mě ovlivnilo to, jak si senioři o mě říkali, že jsem hodně aktivní a říkali, že by se chtěli vrátit do školy“

U: „výborně.“

Ž1: „jsem strašně moc rád, že jsem se vrátil ke čtení.“

U: „a očekávali jste, že tak skončí ta předčítaná pohádka?“

Ž4: „vůbec!“

Ž1: „vůbec“

Ž4: „paní učitelko, mě tak strašně zajímalo, od čeho je ten klíč a my jsme se to nedozvěděli! To bylo strašný“

U: „to bylo překvapení, vid' že jsme se to vlastně nedozvěděli... Ž6?“

Ž5: „já si doma vyrábím taky takovej čtenářskej banánovník, jako máme támhle“

Ž1: „já bych si chtěl udělat z papíru svoji knihu a napsat si ji. A ovlivnilo mě i to, jak ten pán říkal, že by mi nepřál tu válku zažít, co by mi přát do života a tak. No prostě o tý 2. světový válce to pro mě bylo neskutečně moc informací, co jsem ještě nevěděl“

U: „hm. Dobře... ž7?“

Ž7: „já jsem si jednou chtěla zkusit vrátit se do minulosti a jak nám řekl ten pán co tam všechno prožíval, tak bych se tam vrátit nechtěla.“

U: „dobře“

Ž4: „mě se strašně líbilo, že ty pánové a paní, že ty senioři, jak jsme hráli tu pohádku o červený řepě, tak že se do toho úplně vžili a jak to říkali, třeba ta babička, ta byla skvělá.“

U: „jak hodnotíte tu naši komunikaci mezi sebou?“

Ž1: „10/10“

U: „ale co konkrétně se vám líbilo při té komunikaci.“

Ž2: „jak jsme hráli tu řepu a říkala jsem ty básničky“

Ž6: „jak jsme povídali do podrobna o tý druhý světový válce, že třeba jak byl ten pán v tý škole a jak je chtěli otrávit. Nebo jak jsem se ptal, jestli si pán pamatuje B17 třeba, nebo jak se S1 ptal, jak říkal, že v tom autě jezdil Hitler.“

Ž1: „hovořili jsme spolu tak jako v pohodě a líbilo se mi, že ty senioři se do tý pohádky tak jako zapojili, že nebyli tak...“

Ž6: „offline“

Ž1: „no, že nebyli tak offline, byli takoví pozitivní, aktivní a ne, jako jsem si představoval že většina seniorů v důchodáku jsou hhhh, nic nechtěj a tak.“

Ž7: „moje babička taková nebyla“

U: „no, Ž7 říká, že její babička talová nebyla, možná si to jen ty myslíš....“

Ž4: „tadyty byli úplně takoví veselí, jak říkala ta babička v tý pohádce tak jako s energií. Dědečku pojd' pojd' už vytáhnout tu řepu!“

Ž6: „byli takoví aktivní prostě.“

Ž10: „ta babička byla paní učitelka taková milá a aktivní“

U: „tak, co vám pomohlo, cítit se při setkání dobře.“

Ž1: „mně pomohla celá třída a senioři, jak byli usměvaví a tak jsem se do toho taky zapojil“

Ž4: „můžu? Jak říkal Ž1, když oni byli šťastný, tak já jsem byla taky šťastná.“

Ž1: „já jsem byl šťastnej z toho, že ikdyž jim je 83, tak pořád maj život šťastnej, hezkej, dobrej... prostě žijou“

Ž6: „že maj prostě ten život veselej“

U: „a co konkrétně vám pomohlo cítit se dobře při setkání.“

Ž2: „jak jsem říkala ta svoje básničky.“

Ž7: „mě, jak byli usměvaví a do všeho se zapojili tak.. já jsem ani nebyla už tak smutná z toho... z té události s babičkou a taky jsem se zapojila a úplně jsem na tu událost už zapomněla.“

U: „jo, a ty jsi měla předtím velký strach se zúčastnit, je to tak?“

Ž7: „hm“

U: „A nakonec jsme to překonali? Pomohlo ti to?“

Ž7: „jo, že byli veselí“

U: „a jaký byl pro vás nejsilnější zážitek?“

Ž3: „jak jsem představovala tu svoji knihu“

Ž7: „to divadlo“

Ž4: „asi ta knížka taky....“

Ž1: „já nezapomenu na to, jak ti senioři byli usměvaví. Já až budu starej, tak budu dělat hmmm hmmm.. chrrr“

Ž4: „já asi sice zapomenu na to, co všechno jsme tam dělali až budu velká, ale nezapomenu na to, že jsme se setkali takhle online.“

U: „takže vlastně to online setkání už byl pro tebe zážitek, že jsi nečekala, že to půjde, jo? To je zajímavé. Co jste si vybavili, když jsem řekla, že se setkáme se seniory?“

Ž6: „že tam budou skoro všichni, celej domov“

Ž4: „já taky!“

Ž5: „já taky!“

Ž7: „já sem myslela, že tam budou třeba takhle tři senioři a že tam prostě budeme jenom vyprávět, skládat z papíru a že si to moc neužijeme, ale my jsme si i povídali, vyprávěli si různý pohádky, četli jsme si a užili si to“

Ž4: „já sem si myslela, že každej důchodec bude mít svoji kameru a že...“

Ž1: „no právě!“

Ž9: „já taky!“

Ž4: „já myslela, že si tam budeme jenom povídal a ukážeme si knížku, ale my sme si tam povídali o něčem, co nás hodně zajímá a potom sme tam i hráli pohádku a předvídali sme.“

Ž1: „paní učitelko, vy ste o mě něco nedořekla“

U: „aha, promiň Jiříku, působí to na mě tak, že sis myslel, že ti senioři budou unavení, málo komunikativní, že si to moc asi neužiješ...“

Ž1: „no, přesně to sem si myslel a nakonec sem byl překvapenej. Předpokládal sem, že ty lidi budou neaktivní, třeba u toho usnou a budou dělat chrrr, ale dost mě to překvapilo, protože na to, že těm pánům bylo 83, byli opravdu aktivní, hodný, milí. Byli hodně povídaví, byli... opravdu jsem to nečekal. Ti paní nic moc nemluvily až na tu jednu paní učitelku. Ty pánové byly skvělí.“

U: „hm... a představte si, že jsme se teď dozvěděli, že senioři jsou každý jiný. A představte si naši třídu. Jsme všichni stejní?“

Ž4: „ne, u nás tam taky jen někdo seděl a poslouchal a někdo povídal často“

U: „výborně! Nemůžeme přeci předpokládat asi..., že budou všichni aktivní, usměvaví a povídaví... protože třeba je mohlo něco bolet, nebo mohli mít špatnou náladu, nebo je třeba to téma nebavilo... Vás bavila všechna ta témata?“

Ž1: „mě to hoodně, hoodně bavilo!“

Ž7: „jenom ještě jednu věc.... Děkuju že jsem tam nakonec byla, protože mi to moc pomohlo nebyť smutná z babičky.“

Ž4: „já jsem se na to setkání strašně těšila“

Ž6 „já taky!“

Příloha 6 – skupinový polostrukturovaný rozhovor - senioři

U: „*dobrý den, copak mi to dáváte?*“

S1: „*to je pro Jiříka Dejte to prosím Jiříkovi?*“

U: „*Jiříkovi? Dobře, tak jo, děkuju, předám.*“

S1: „*tady je potom čeština, takový taháček. To se hodí do školy.*“

U: „*děkuju vám mockrát, ráda to předám.*“

S1: „*používáte fejsbuk?*“

U: „*taky, ano*“

S1: „*já taky*“

U: „*mám pro vás dárečky od dětiček.*“

S3: „*jé, děkujem, to je hezkej nápad! Jé, to je hezký!*“

S2: „*děkuju!*“

S1: „*děkuju*“

U: „*a myslela jsem, že vás tady bude víc, tak já vám to tu nechám i pro dámy.*“

S3: „*tak dobře, tak děkujem*“

S1: „*já mám pro vás taky dáreček*“

U: „*jé! Děkuju! To jste moc hodní*“

S1: „*ať máte sladkej život*“

U: „*děkuju, to já ráda mlsám. A jak na vás působila ta setkání?*“

S3: „*no paní učitelko, my jsme si vás začali strašně vážit! A hrozně jsme vás litovali a litovali jsme ale i těch dětí. i ty děti! Já jsem dospěla k závěru že by asi bylo nejlepší, kdyby si zopakovali všichni ročník.*“

U: „*no, já jsem nad tím na začátku roku také přemýšlela,*“

S3: „to bylo: paní učitelko, já vás neslyším, Moničko, já tě neslyším, máme asi špatné spojení.... Musíš se připojit. Takhle vypadaly i hodiny určitě, vyučování. To muselo bejt hrozný. To vy jste jich tam měla pár, ale když je tam celá třída! Ježiš to musí bejt hrozný“

S2: „víte, já takňák to chápu tak víceméně po druhý koleji, ale tady eee paní je učitelka taky žejo, nebo učila teda, ta to musí prožívat!“

S3: „no nedovedu si to představit!“

U: „ale děti se opravdu snažily, já musím říct, že se mi připojovaly pravidelně všichni na ty hodiny. Rodiče spolupracovali jak mohli a my máme takhle i testy online. Že jim pošlu odkaz na testík, oni to vyplní a zakřížkují, pošlou zpátky, takže i hodnocení jsme měli zajištěné. A myslím si, že také mě napadlo na začátku roku, jestli nebude lepší to zopakovat ten školní rok, ale některé ty děti opravdu makali a zvládli to učivo naprosto perfektně!“

S3: „to jsou chytrý děti a co ten průměr?“

U: „ty průměrné se malinko zhoršili někteří, protože začali lajdačit. Zjistili, že nemusí vlastně chodit pravidelně do školy, že když se připojí později, že se nic nestane, tak ty lajdačili a v mé třídě našťestí není žádné podprůměrné dítě. Mám skvělou třídu“

S3: „tak to máte štěstí no...“

U: „mám tam výborné děti“

S3: „kolik máte dětí ve třídě?“

U: „16“

S3: „to de! Jo tak to jo!“

U: „no, my máme takhle málo početné třídy. Jedna jediná na prvním stupni je o počtu 30 žáků“

S3: „a jak to dělaj takto početné třídy?“

U: „tak jsou rozdělené do dvou skupin.“

S3: „jo tak, oni to rozdělovali.“

U: „ideální počet je opravdu těch 16 dětí.“

S1: „když někdo propadne, tak potom opakuje a není to o tom, že opakování je matka moudrosti?“

S3: „jak pro koho“

U: „jak pro koho. Někomu to pomůže, někomu to nepomůže. To už pak záleží na zvážení.“

S3: „tak dem pracovat“

U: „tak jo. Já mám první otázku, jestli vás překvapilo něco při komunikaci s dětmi.“

S1: „trošku špatná technika“

U: „špatná technika... já si budu psát, jo? Jestli můžu.“

S3: „no, takový to mě to upadlo, já tě neslyším, tatínek nákej tam povídal...pomáhal s připojením..“

S2: „mě překvapil jejich takovej velkej radius zájmů“

U: „hm“

S3: „no bylo vidět, že jsou ty děti už zvyklí na to.“

S2: „jo“

S1: „chci se zeptat na Marečka, jak dlouho už ten internet provozuje a jak se to naučil. Takhle.“

U: „to se učily děti na začátku tohoto roku se takhle připojovat. To bylo asi nejtěžší na té online výuce“

S3: „to byla 3. třída jo?“

U: „3. třída, ano. v loni jsme vlastně neměli tu možnost učit online, to jsem jim natáčela výuková videa a posílala jsem jim je a letos od začátku jsme tedy na těch Teams a připojujeme se, ale vysvětlit každému rodiči, jak se připojit, dítěti jak se připojit.... Tak to trvalo delší dobu, ale myslím si, že to zvládli všichni skvěle.“

S3: „tak naštěstí rodiče už jsou taky tak jako zaběhlí už přes ty počítače a tak.. horší by to bylo pro naši generaci. Aspoň pro mě je to úplně španělská vesnice“

S2: „já ani nemluvim“

S1: „já mám počítačový kurz. Tenkrát to platila nadace prezidenta Klause a Livie Klausové, tak na Masarykově škole jsme měli.... Kolik, půl roku... Hezká mladá paní učitelka nám to tam přednášela a můj kamarád, který měl dvě maturity pořád takhle dělal, že neví o čem je řeč. A jedna paní, která si tam přinesla noutbuk, tak na konci toho kurzu řekla: já teďko toho vim daleko míň než předtím.“

(smích)

S3: „ona je to otázka praxe ne...“

S1: „naučila nás prd“

S3: „praxe no.. pro mě je problém i telefon. Já bych tenhle ten dotykovej vůbec nechtěla. Já mám ještě ty klapáčky“

S1: „jakýho máte operátora?“

U: „outu“

S1: „a ten Jiřík má taky ten chytrej telefon? Nevíte?“

U: „to nevím, oni děti do školy telefony nenosí. Telefon má, ale nevím jaký. Ve škole, když mají telefon, tak musí být vypnutý a schovaný v tašce.“

S2: „a Jiřík taky tady chodí do školy?“

U: „ano, tady v Lounech“

S3: „Jiřík má problém se čtením nebo jenom že čet takovej ten divnej text?“

U: „on si vybral špatný text“

S3: „jo, to mě napadlo...“

U: „on není úplně premiant ve čtení, ale tam četl obzvlášť špatný text.- špatný překlad z polštiny myslím.“

S3: „aha, dokonce ještě... tu hru nákou tam... to sem si říkala tak bud' má chudák poruchu čtení nebo čte blbej text.“

U: „ne, porochu čtení nemá.“

S2: „tady taky učí náká Blechová“

U: „ta učí na vedlejší škole“

S3: „to je zástupkyně ředitele, to je dcera pana Třísky, jak sem chodí hrát. Ona sem chodí s ním a zpívá s ním“

S2: „my sme spolu spívali s Jaruškou“

S3: „jo, jo, tak to jo, tak sem chodí. Až tady bude její tatínek hrát, tak ona bude zpívat.“

S2: „ale vona tady hrála, ona tady taky zpívala...“

S3: „no, říkám, že sem chodí taky“

S2: „no a přišla ke mně ke stolu“

S3: „no tak vidíte, si vás pamatovala.“

S1: „na tej vaší škole přistavovali kdysi dávno ještě jedno patro!“

U: „ano je přistavované a teď je dokonce v pránu ještě další rozšíření té školy. Protože už se tam za chvíli kapacitně nevejdeme, počítá se s výtahem do budoucích let, tak se pracuje na projektu a budeme ještě školu zvyšovat do podkroví.“

S3: „vy ste soukromá škola?“

U: „ne! Státní...“

S3: „čili na Lounech sou dvě základní školy...“

U: „ano...“

S1: „a před školou stála socha Masaryka“

S3: „už je tam zas“

S1: „ještě sem si myslel, že přinesete kytáru a pán by hrál na piano a zpívali bysme“

U: (smích) „to ne, ale v práci ji mám. Tak další otázku mám, jestli vám vyhovovala témata schůzek a jestli je něco, ao čem byste si s dětmi rádi pohovořili. Nebo vám to takto vyhovovalo...“

S3: „no, mě to vyhovovalo“

S2: „jo, určitě“

U: „a jak jste se při schůzkách cítili?“

S3: „dobře“

S1: „vždy dobře, potom někdy hůř. Byl sem unaven“

U: „unaven“

S1: „jako tenkrát Jiřík se ptal, kdy už bude konec (smích), tak já to měl to samý“

S3: „ale určitě ne tak, že byste nás unavovali. To už je spíš otázka na věk...“

U: „já to chápu ale....takže jste byli unavení potom...“

S3: „dejte si do závorky věk...“

S1: „a hlavně poprvé, když byla úplně první. Potom už ne. To už mi pak nepřišlo.“

U: „už jste asi i věděl, do čeho možná jdete....“

S3: „no... pan S1 ten už se těšil!“

S1: „Ano! Chodil sem za pani Vojtkovou když už to bude a ona mi vždycky ukazovala takhle na prstech. Ostatní se mě ptali Kdy to bude a já říkal Takhle říkala paní Vojtková.“

S3: „ten si psal málem přípravy“ (smích)

U: „tak to mě těší, že jste se tak těšil. A nic nepříjemného vám tam nebylo?“

S3: „nenene, všechno v pořádku“

U: „a po schůzce? Normálně...“

S1: „já jsem vzpomínal na Jiříčka hodně, ten nás oslnil nejvíc“

S3: „jo, pan S1 si oblíbil Jiříčka“

U: „on je takový upovídaný Jiříček“

S2: „a čerti s nim šijou“

S3: „rád se uplatňuje taky... Jako chce být on pořád středem pozornosti“

S1: „on se neztratí“

S3: „to je dobře no, je aktivní hodně, až to vadí v kolektivu, ne?“

(smích)

U: „musí se usměřňovat trošičku. On je výrazný, když nemá pozornost. Když tohle pedagog vyčte, ví co má dělat o hodinu a potom je Jiřík úžasný“

U: „tak, ještě mám dvě otázky... Jestli vás ovlivnila ta naše setkání a v čem?“

S3: „no, mě tím směrem, že sem si uvědomila, že to musí bejt šílená práce a i pro ty děti, že to musí být tak jako složitý. Pro ty starší ne, moje vnučka chodí první rok do čtyřletýho gymnázia a ta je nadšená. Tej se to strašně líbí, ta už do školy nechce. Ale tyhle ty malý děti....“

S1: „vy když vyučujete bez té techniky, jako ve třídě, taky máte takovou trpělivost, jako jste měla tam?“

U: „já nevím, já se takto neporovnávám, kdy mám větší trpělivost“

S1: „ale trpělivost máte úžasnou, ale jestli víc nebo míň je potřeba, když jste ve třídě“

U: „asi u té techniky větší (smích). Ve třídě se dá vše lépe kontrolovat. Jme všichni společně v kontaktu, dají se ty děti usměrnit... takhle na dálku nevíte, jestli dítěti jde mikrofon nebo mu nejde mikrofon... nebo to dělá schválně...“

S1: „já jsem byl ovlivněnej vaší trpělivostí... bezmeznou, to nechápu“

S3: „a víte jakej já sem měla pocit? Eště, že už tam nejsem....“

(smích)

S2: „a teď si vlastně vzpomínám, že ty romové, teď se jim říká romové, ale už tenkrát tam zpívala jedna... víte ta romština je jaksi melodická. A to už je přes těch 60 let... víc“

S1: „Pamauju si dobře, když jsem se vás ptal, jaké číslo máte nejraději?“

U: „to jsem neříkala, ale ráda mám 27“

S1: „aha, já mám 8. já jsem vám tady napsal takhle, abyste si to mohla takhle pročíst, proč zrovna osmičku“

U: „hmm, numerologii jste si takhle dělal k tomu.“

S1: „něco takovýho no.. já sem věřil na sedmičku do tý doby, než sem si vyvrknul levý kotník, pak sem přešel na 13 a pak zrovna včera sem ji opustil a dal sem se na osmičku, protože se mi pořád objevuje. Dokonce sem tam napsal, že si představuju, že se dožiju 88 let“

S3: „to se přece říkalo, že osmičky sou osudný ppro naši republiku“

S1: „1918“

S3: „joho 48, 68,“

S1: „bylo toho hodně, samý osmičky.“

U: „tak poslední otázku mám jen, jestli vás něco překvapilo na těch schůzkách“

S3: „no mě ten způsob učení. Já sem to viděla poprvně... online vyučování“

S2: „já samozřejmě to... mě se to líbilo“

S3: „mě taky, hodně sem vás obdivovala“

S2: „tak to určitě“

S1: „vždycky když sem slyšel distanční výuka, tak sem si nedokázal představit co to obnáší a tady sme to mohli zkoušet“

S3: „no... jak jsme to viděli na vlastní kůži“

S1: „no, no, no“

U: „no a jste rádi, že jste se zúčastnili?“

S3: „jo, to víte že jo. Zase něco novýho sme poznali“

S1: „akorát že nás bylo potom málo, tamty pani už pak odpadly“

S3: „ty už nechtěly no...“

S2: „ale přesto jim ten dáreček tam vete pani S3, že?“

S3: „jo dám, to víte, že jo... ale ty sou krásný, to bysme se po vás mohli opičit, když nám sem chodí zpívat děti, abychom pro ně měli dárky. To vezmu dolu do dílny a budeme se po vás opičit. Nebude vám to vadit?“

U: „nevadí, to ani není můj nápad, to jsem našla na internetu, takže rozhodně můžete.“

S2: „to není opičení, to je mustr no...“

U: „to je inspirace jen“

S3: „ano, inspirace“

S1: „já bych se chtěl zeptat, jak vy jste byla s náma spokojená?“

U: „naprosto! Já sem byla úplně nadšená, trochu sem se bála, přiznám se, protože sem si to pořádně nedokázala představit. Ale ono je to vždycky, když spolupracuji se seniory moc hezké. Jen doposud jsme byli osobně všichni. Tato online setkání byla nová. Je to úplně něco jiného, protože osobně pracují děti se seniory ve skupinách a jsou v bližším kontaktu, poznávají se a tak dále. A teď jsem si říkala jak to zpracovat tak, aby tam nevznikly bariéry, abychom se vzájemně poznali a abychom navázaly ty kontakty trošičku. Ale říkala jsem si, bude to jízda, protože nikdy nevím, kdo přijde, ale bylo to báječné. Já sem původně chtěla dělat jen dvě setkání, tři byly s otazníkem, ale zdálo se mi, že ta komunikace a vztahy se tam tak vylepšovaly, během těch dvou setkání, že by bylo škoda to utnout a udělala sem ještě třetí setkání jako závěrečné. Aby padlo všechno co mělo padnout a abychom se mohli rozloučit.“

S3: „no pan S1 se doslova zamiloval do Jiříčka, že jo“

S1: „no a do pani učitelky“

(smích)

S1: „no pravda, je tak šikovná a takhle to všechno zvládla... to vám asi muselo dát zabrat. Já si představoval, že sou vedle vás a že vy jediná přes tu kameru budete komunikovat, ale takhle ste musela ještě tohleto řešit.. bylo to trochu složitý“

S1: „zvládla to dobře“

U: „tak to je odemě asi všechno. Jestli chcete mluvit vy, já mám času dost, můžeme mluvit.. jestli už jste unavení, můžeme se rozloučit. A chtěli byste se spojit až se třeba uvolní opatření, chtěli byste se setkávat takhle s dětmi?“

S1: „kdyby chtěli děti...“

S3: „tam náká holčička říkala včera, jestli přijdeme k ní do rodiny“

S1: „*tak když budete chtít, tak my přijdem, nebo až sem děti budou moc tak můžou přijít sem za náma. My je taky provedeme po domově.*“

U: „*dobře, tak děkuju*“ (smích)

S1: „*my taky*“

S3: „*my taky děkujem paní učitelko, bylo to zas něco jinýho.*“

Seznam obrázků

Obrázek 1 – ukázka přání, od žáků pomocí aplikace www.mentimeter.com